

Máriina

ROČNÍK XXXIII.

číslo 1/2023

ISSN 1338-1490

doba

MARANA THA

Přid', Pane Ježíšu!

MARIINA DOBA

Časopis pre podporu špirituality
Mariánskeho kňazského hnutia

Ročník XXXIII. Číslo: 1/2023
ISSN 1338-1490
IČO: 30 778 433

Adresa hnutia:

MKH, Jašíkova 20, 821 03 Bratislava
www.msm-mmp.org
www.mkh.sk

Registračné číslo: EV 3461/09

Pre vnútornú potrebu!

Číslo účtu: SK570900000000011468936

Výkonný redaktor:

Alžbeta Vojtková

Redakčná rada:

ThDr. Amantius Akimjak, OFS
ThLic. Peter Petrek
RNDr. P. Humbert Virdzek, OP
Mgr. Marian Vojtko
Vsdp. Pavol Majzel
Ing. Mgr. Dušan Monček
Don. Jozef Gánovský, SDB

Cirkevný cenzor:

Vdp. Mgr. Jozef Bicák

Cirkevné schválenie:

S povolením Arcibiskupského úradu
v Bratislave zo dňa 8. augusta 2016
Prot. N. 3290/2016

Toto schválenie však nie je definitívnym
úsudkom ani zárukou hodnovernosti
ohľadom spôsobu prijatia „posolstiev“ otcom
Stefanom Gobbim alebo iných osôb vo forme
mystického javu „vnútornej inšpirácie“ alebo
„vnútornej reči“.

Vydáva a distribuuje:

Združenie Máriina doba
Jašíkova 20
821 03 Bratislava

Tlač: Tlačiareň MERKUR, s. r.o., Dolný Ohaj 128

Dátum vydania periodickej tlače: Január 2023

1. štvrťrok

Časopis vychádza 4-krát do roka,
úhrada nákladov na vydanie je 1,- € za kus,
ročné predplatné 4,- €

- Nové objednávky poštou,
e-mailom: alzbeta@maria.sk
alebo na poštovej poukážke.
- Obnova objednávok raz ročne. Zaevidovaní
objednatelia nech vždy uvádzajú svoje
číslo adresy - pri platbe cez banku ako VS.
- Ak ste v núdzi, môžete si časopis objednať
aj za nižší príspevok prípadne bez neho
(1 kus pre svoju potrebu).
- Ak pošlete príspevok vyšší, budeme to
považovať za podporu apoštolátu prostredníctvom nášho časopisu.
- Nakoľko sme v prvom rade hnutie a nie
vydavateľstvo, pracujeme v skromných pod-
mienkach a sme odkázaní na Vašu pomoc v
tom, že si každý sám eviduje svoje podližnosti
a včas ich vyrovná.

Keď sa vráti Syn človeka

„V Evanjeliu čítate: 'Keď sa vráti Syn
človeka, či nájde ešte vieru na zemi?'...“

Sú to vážne slová, ktoré nútia
k zamysleniu a ktoré vám môžu dať
pochopiť časy, ktoré prežívate.

Predovšetkým sa môžete pýtať,
prečo ich Ježiš predniesol.

- Aby vás pripravil na svoj druhý príchod a objasnil
vám okolnosť, ktorá bude ukazovať na blízkosť jeho slávneho
návratu.

Touto okolnosťou je strata viery.

Tiež v inej časti Písma svätého, v liste sv. Pavla Solúnčanom,
je ešte oznámené, že pred slávnym návratom Krista sa
musí uskutočniť veľký odpad.

Strata viery je ozajstným odpadom.

Rozšírenie odpadu je teda znamením, ktoré ukazuje na
veľmi blízky druhý príchod Krista.

- Vo Fatime som vám predpovedala, že príde doba, keď
sa stratí pravá viera.

Toto je tá doba.

Vaše dni sa vyznačujú touto bolestnou a význačnou
situáciou, predpovedanou vám vo Svätom písme...

Tak sa v týchto dňoch medzi toľkými mojimi úbohými
synmi stále viac šíri odpad.

Keď sa vráti Syn človeka...

Ak je blízky jeho návrat, tak moje materské pôsobenie sa
stáva starostlivejším a mocnejším, aby som všetkým svojim
synom pomohla vytrvať navždy v pravde viery.

Preto som vás požiadala o zasvätenie sa môjmu
Nepoškvrnenému Srdcu.

Preto som v týchto časoch všade rozšírila svoje Mariánske
kňazské hnutie - aby som sformovala **malé stádo**,
spojené v modlitbe večeradiel a bdejúce v očakávaní. Je
to stádo **mnou zhromaždené a sformované na zachovanie
pravej viery**.

Tak, keď sa vráti Syn človeka, nájde na zemi ešte
vieru vo všetkých, ktorí sa mi zasvätia a nechávajú
sa zhromaždiť v nebeskej záhrade môjho Nepoškvrneného
Srdca.“

(„mk“ 13.3.1990)

Sila viery a modlitby

„Nájde Syn človeka na zemi vieru, keď príde?“

Boj Izraelitov s Amalekitmi pri Refadime nám ukazuje, že priama súvislosť medzi modlitbou k Pánovi a úspechom bojovníkov nie je náhodná. Kým sa Mojžiš na návrší modlil a mal zdvihnuté ruky, víťazil Izrael. Keď mu ruky oťaželi a klesli, víťazil Amalek. Keď mu jeho spoločníci Áron a Hur ruky podpierali, Izrael napokon zvíťazil. Duch Svätý nám tak ukazuje, že ku každému opravdivému víťazstvu sú potrební nie len bojovníci, ale aj prosebníci.

Ježišovo podobnenstvo o bezcitnom a bezbožnom sudcovi poukazuje na to, že ak sa dočkáme niečoho dobrého aj od človeka, *aj keď je zlý*, o čo skôr sa môžeme spoľahnúť na dobrotivého nebeského Otca.

Nie je to však Boh, kto potrebuje našu vytrvalú modlitbu. Potrebujeme ju práve my, aby sme si živo uvedomovali, kto dáva Izraelovi víťazstvo, aby sme ustúpili Bohu z cesty a dali voľný priestor jeho všemohúcej dobrotivosti. Boha nikdy neumoríme našim opakovaným volaním, ani ho nemôžeme nikdy obťažovať. Boh sa neuzavrel do nejakého svojho domu, aby mal od všetkých pokoj. Keby bol chcel zostať v takom pokoji, nebol by stvoril nič z toho, čo stvoril a čo stále zachováva.

Je tomu práve naopak. Sotva prvý človek vykročil na cestu nešťastia, ešte skôr, než si stihol uvedomiť, do akej biedy uvrhol sám seba i svet, skôr, než mohol pomyslieť na ľútosť a vysloviť prvú prosbu, Boh sa nám zo svojej vlastnej dobrotivosti zaručil, že nás vyslobodí za cenu svojho vlastného života v tele Bohočloveka. Dal tak jasne najavo, že jeho najvlastnejším záujmom je zabezpečiť právo svojim verným.

Prečo sa máme teda *stále modliť a nikdy neochabovať*? Lebo práve toto naše neustále volanie k Bohu je najpreukázateľnejším znamením, že patríme k jeho verným – k *vyvoleným*. Modlitba je viac, než len prednesená žiadosť o to, čo práve potrebujeme. Naša modlitba je predovšetkým rozhovor dieťaťa s Otcom. Keď sa modlíme, vyznávame tým svoju vieru, že on je pri mne a ja pri ňom. On nás nie len počuje, ale

priamo nás preniká. Vidí do najmenších podrobností, kto sme, čo máme a čo nám naopak chýba, vidí, čo sme boli, čo sme a čo budeme. Má pritom ten najvlastnejší záujem o naše najvyššie dobro. Vytrvalosť našej modlitby nie je potrebná na to, aby Boh zmenil svoj postoj a predsa len nám pomohol. V modlitbe máme zotrvať preto, aby sme sa my sami zmenili a dosiahli ten stav, keď sme schopní s opravdivým účinkom prijať Božie dary.

Svojou pokornou modlitbou vyznávame svoju vieru a svoje presvedčenie, že sme jeho deťmi, ktoré sa mu bezvýhradne odovzdávame. Podrobujeme sa jeho otcovskej láske a jej láskyplnému vedeniu, vraciame sa zo svojich chybných odbočení späť do jeho náručia. Preto nie On, ale my potrebujeme *ustavične sa modliť a nikdy neochabovať*, pretože sme trvale vystavení nebezpečenstvu strácať zo zretela, že *On nás ustavične miluje a nikdy milovať neprestáva*, dokonca ani vtedy nie, keď sa nám zdá, že nás *obliehajú všetci naši nepriatelia*.

Potrebujeme sa ustavične modliť, aby sme i také situácie, v ktorých sa nám zdá, že nás Boh opustil, prijímali ako príležitosť, keď sa môžeme obzvlášť zreteľne oprieť len o svoju vieru. Pretože tam, kde končí všetka ľudská nádej a všetky ľudské vyhliadky, môžeme *proti všetkej nádeji osvedčiť v dôvere všetku našu vieru, že Pán je jediný, od koho nám môže prísť pomoc*.

Neobracajme sa teda na nebeského

Otca s netrpezlivým krikom, ako by sme mu chceli vyčítať, že si nás nevšíma a zabúda sa o nás starať. Ak takto voláme, nemáme sa čo diviť, že so svojou pomocou neponáhla. Nemôže nám predsa potvrdiť náš omyl, ktorý je v rozpore s jeho múdrosťou a láskou. Skúsme sa na neho radšej obrátiť v pevnom presvedčení viery, že nás chová vo svojom náručí, i keď práve prežívame, akoby sme *prechádzali tmavou dolinou*. Prosme Ježiša, aby nás naučil takej modlitbe, ktorá ani v najmenšom nepochybuje o Otcovej dobrote, ani o jeho spravodlivosti a moci.

Cvičme sa v tejto ustavičnej modlitbe pokornej viery, aby sme boli pripravení na ešte náročnejšie chvíle, ktoré prichádzajú, keď sa *mnohí pohoršia, budú zrádzať jeden druhého, a jedni druhých budú nenávidieť*. Vtedy podľa Ježišových slov u mnohých vyhasne láska a s ňou aj viera. Pán sa teda pýta s oprávnenou obavou: „*Či nájde Syn človeka vieru, keď príde?*“ Aby ju u nás našiel, *držme sa toho, čomu sme sa od neho naučili a čo sme prijali ako istotu*. Naše modlitby sú potrebné nie len pre nás osobne, ale pre celú Cirkev. Ona musí ustavične bojovať s Amalekitmi, ktorí sa vyroja aj v jej vlastných radoch. Potrebuje mnoho prosebníkov, aby *dokázali hlásať slovo vhod i nevhod, usvedčovať, zakazovať i povzbudzovať s všestrannou trepezlivosťou*, potrebuje mnoho rúk, ktoré sa dvíhajú k nebu a zostanú pevné až do západu slnka.

Ježišu, daj nám svojho Ducha a nauč nás modliť sa bez prestania a neochabovať.

(Podľa: Svätlo, brat Amadeus)

V Ježišovej a Máriinej škole

Už svojim apoštolom Ježiš povedal: „Keby ste mali vieru len ako horčičné zrnko a povierte vrchu prenes sa, prenesie sa.“ – Keby ste mali... To znamená, že nemali, ale Ježiš po tom túžil. No o čo viac túži po tom, aby sme ju mali my, čím bližšie je jeho návrat, ktorý má byť v sláve jeho víťazstva. Aká by to bola sláva, keby ešte pri jeho návrate sme takú vieru nemali. A veru aj to povedal, že ju príde hľadať: „Nájde Syn človeka na zemi vieru, keď príde?“ No a veru vyzerá to tak, že už aj prišiel. Ved' ako ináč by ju mohol prísť hľadať, než tak,

ako sa to stalo teraz celkom nedávno, keď odrazu celú zem zachvátila pandémia Covidu. Celý svet, vyspelé i rozvojové krajiny zdúpneli v bezmocnosti. Pritom netriasla sa zem, nerúcali sa skaly a domy, že by ľudia neboli ani schopní rozmýšľať. Lepšie by to ani nebolo možné vymyslieť na to, aby vznikla situácia, keď by mohla Cirkev ukázať svetu takú vieru, ktorá zastaví pandémiu. Syn človeka prišiel hľadať na zemi vieru a nenašiel ju. Taká viera je Boží dar a teda nastal čas hľadať ju a prosiť o ňu, tak ako nám to Ježiš povedal:

„Proste a dostanete, hľadajte a nájdete.“

A Ježiš nesklame, on sklamať nemôže. Veď on sám túži, aby sme takú vieru mali a keď pre to robíme čo nám prikázal, keď aj my o ňu prosíme, je všetko pre to splnené. Sme predsa na ceste k završeniu Božieho Kráľovstva na zemi, robíme práve jeden nevyhnutný krok k tomu, takto nás vedie Mária k svojmu víťazstvu, ktoré pripravuje druhý príchod Krista, keď už bude nevyhnutné, aby tu Ježiš takú vieru našiel.

Mať takú divotornú vieru, to je však aj zodpovednosť, aby sme ju nezneužili.

V evanjeliovej škole s Ježišom

Aj Ježiš, keď sa stal človekom, bol „vo všetkom nám podobný okrem hriechu“, teda aj v tom, že sa musel všetkému na tejto zemi učiť. Svetské i nebeské. Vieme, ako prebdel mnohé noci v modlitbách v rozhovore s Otcem, aby vedel konať tak, ako konal: Slová, ktoré hovoril, boli Otcove slová, skutky ktoré konal, konal Otec, Ježiš plnil vždy len Otcovu vôľu. A keď sa 40-dňovou modlitbou a pôstom pripravoval na svoje verejné účinkovanie, Otec dopustil na neho pokúšanie svojho protivníka, v ktorom jasne videl, ako sa líši vôľa Otca a jeho protivníka. Keď Ježiš pokúšeniam odolal, práve tým pokročil v Otcovej škole. Tam mu Otec dal hlbšie si uvedomiť, čoho sa má pri svojom verejnom účinkovaní, pri používaní svojej divotvornej moci, vyvarovať.

Diabol ho pokúšal premeniť kamene na chleby a nasýtiť svoj hlad. A Ježiš si uvedomil, že svoju divotornú moc nesmie použiť na svoje osobné potreby, ale na svedectvo ľuďom, na dôkaz, že prišiel od Boha Otca. A tak aj činil. Keď hľadal na figovníku niečo pod zub a našiel, nevyriekol, aby bol strom plný plodov, ale vyriekol, aby už nikdy nerástlo na ňom ovocie a strom vyschol. Tak poučil učeníkov, ako dopadne ten, na kom Boh nenájde ovocie jeho života.

Diabol ho pokúšal, aby sa zhodil z chrámovej hradby a nič zlé sa mu nestane. Ježiš si hlbšie uvedomil, že nesmie konať okázalé skutky, ktorými ohúri ľud, ktorý sa za ním pohrnie bez toho, aby niečomu porozumel. Ale má namáhavo pracovať a zázračnými skutkami, konanými v čo najväčšej tichosti,

prťahovať ľudí, aby prichádzali počúvať jeho Božie slovo. Aj toto dôsledne dodržiaval. Žiadal, aby uzdravený o zázraku nehovoril. Ale keď ten sa nezdržal a v radosť rozhlásil svoje uzdravenie, už Ježiš nemohol vojsť do mesta, ale zostal za mestom, lebo v meste by už nebola vhodná atmosféra pre jeho pôsobenie, ako keby sa bol zhodil s chrámovej hradby.

Diabol ho pokúšal, aby svojou divotornou mocou ovládol ľudí podobne, ako ich mocou ovládajú svetskí panovníci. A Ježiš si uvedomil, že nesmie konať divy, pre ktoré by ľudia išli za ním zo strachu. Keď bohatý mládenec smutný odchádzal od Ježiša, neprepadla sa pred ním zem, to by sa isto vrátil, ale zo strachu, nie z lásky. Preto Ježiš s láskou pohliadol na neho. – Keď čítame Evanjelιά, vidíme, že toto všetko Ježiš veľmi dôsledne dodržiaval.

Zvlášť často môžeme v evanjeliách nájsť miesta, kde sa Ježiš dôsledne bráni prázdnomu oslavovaniu, ako často zakazuje o zázračných uzdraveniach hovoriť, aby sa zvesť o nich šírila v čo najväčšej tichosti a tak aby ľudia prichádzali ho počúvať.

Len raz sa to Ježišovi takmer vymklo z rúk a musel riadne zabráť, aby sa z toho dostal. Bolo to po zázračnom rozmnožení chleba. Bola tam nejaká skupina ľudí, ktorá striehla na príležitosť využiť Ježiša na svoje politické ciele. A tento zázrak im prišiel veľmi vhod a nabudili ľud, aby žiadal urobiť ho kráľom. Ježiš poslal apoštolov jedinou lodkou, čo tam bola, do Kafarnaumu a sám sa utiahol na vrch modliť sa. To museli títo organizátori ako správni Židia rešpektovať a len striehli, kedy príde dolu, aby mohli pokračovať. Vtedy Ježiš už musel pre záchranu situácie použiť aj divotornú moc, aby im zmizol. Po hladine mora prikráčal ku lodke svojich učeníkov a tak s nimi prišiel do Kafarnauma. Ale organizátori vzbury ho aj tam potom objavili a divili sa, ako sa tam dostal – ako im len mohol utiecť, veď ho tak strážili. No hneď sa pokúsili nadviazať na svoj pôvodný zámer: „Aké znamenie nám dáš, aby sme ti uverili?“ – Stačilo by povedať: „Práve ste videli“ a už by rozduchavali oslavu pre rozmnoženie chleba za svojim zámerom urobiť ho kráľom. Ale Ježiš im hovorí o inom chlebe, ktorý im Otec dáva, o svojom Tele a Krvi. Tomu samozrej-

me oni nemohli porozumieť, ba ani ten prostý ľud, ktorý mal byť zneužitý a tak už nebolo možné rozduchávať jeho nadšenie. Mnohí vtedy od Ježiša odišli a už viac s ním nechodili, vraveli: „Tvrdá je to reč, kto by ju mohol počúvať.“ Ježiš sa pýta dvanástich: „Aj vy chcete odísť?“ Oni odpovedali: „Ku komu by sme išli, ty máš slová večného života a my sme uverili a spoznali...“ Ani oni tej tvrdej reči nerozumeli, ale neodišli. Tu je vynikajúci príklad pre nás, ak niečomu nerozumieme, hneď neodíď, počkať, raz pochopíme. My dnes už veľmi dobre rozumieme tej úžasnej, v celom evanjeliu jedinečnej eucharistickej reči, ktorú tam vtedy Ježiš povedal, keď pre nich bola ešte tvrdá – a vďaka Bohu za ňu, že ju máme. Ale Ježiš vtedy schválne povedal „tvrdú reč“, aby schladil nesprávne nadšenie.

Divotornou mocou mohol Ježiš aj zastrašovať ľudí, aby mohol nad nimi vládnuť ako to robia svetskí panovníci. Kto má nejakú moc, je pre neho lákavé ľahko dostať ľudí kam chce mocou a nie namáhať sa nejakým vysvetľovaním, prípadne byť neúspešný a vidieť ich odchádzanie. Pre Božie zámery však by to nebol žiadny úspech takto získať niekoho. Ježiš necháva bohatého mládenca odísť, ale s láskou pozrel na neho. Možno tento pohľad lásky v jeho živote ešte vykoná svoje a nájde preňho cestu návratu k Ježišovi.

Ani Ježiš nemohol svoju divotornú moc používať akokoľvek, ale tak, ako aj nám povedal: „Hľadajte najprv kráľovstvo Božie a ostatné vám bude pridané.“ Aj uzdravovaním hľadal to, čo je prospešné pre Božie kráľovstvo, to svedectvo o Božej moci, a to zdravie bolo to, čo bolo k tomu pridané.

V evanjeliovej škole s Máriou

Vieme, že Ježiš svojich apoštolov osobitne pripravoval na ich budúcu úlohu. Vonku hovoril k zástupom, ale keď zostali sami, všetko im povysvetľoval a hovoril im aj veci, ktoré tam vonku ešte nehovoril. Ba aj také, o ktorých im priamo povedal, že o tom ešte nemajú ľuďom hovoriť.

No a určite keď zostal sám so svojou Matkou, aj s ňou tak hovoril, že ju pripravoval aj na jej budúcu úlohu, aj na tú, ktorú teraz plní. Celkom určite sa

udial taký rozhovor v čase pred svadbou v Káne Galilejskej. Z toho príbehu to jasne vysvitá:

Aj Mária a Ježiš so svojimi učeníkmi bol na tú svadbu pozvaný. Mária zrejme aj ako pomocníčka a tak videla aj do tajov kuchyne a dozvedela sa, čo hostia ešte nevedeli, že im končí víno. Ak by sa nebol taký rozhovor udial, bola by šla za nejakým predajcom, nie za Ježišom, ktorý víno nemá. Ale ona vedela, že sa má stať zázrak. A tak šla za Ježišom a povedala mu to. On jej odpovedal: „Žena, čo je mňa a teba do toho. Ešte neprišla moja hodina.“ Mária však šla za posluhovačmi a povedala im: „Urobte všetko, čo vám povie!“ A keď im potom Ježiš povedal, aby naplnili tie nádoby vodou, urobili tak. Potom im kázal načrieť z nich a zaniest starejšiemu. Ten ochutnal a zistil, že je to ešte lepšie víno, než aké podávali doteraz. On totiž nevedel, kde sa vzalo, že to Ježiš premenil vodu na víno.

Z toho vidno, že Ježiš Márii pred tou svadbou povedal, že sa tam prejaví jeho božská moc a teda Mária vedela, že Ježiš tam urobí zázrak. Preto keď sa dozvedela, že majú problém s vínom, šla za Ježišom. Bol to prvý zázrak, a doma pre svoju potrebu Ježiš zázraky nerobil, teda Mária nemohla ísť v tej veci za Ježišom zo skúsenosti, ale len že jej o tom predom povedal.

No v tom rozhovore, keď jej Ježiš hovoril o tom, ako začne plniť svoju mesiášsku úlohu konaním zázrakov, zaiste povedal Márii aj o jej budúcej úlohe, ktorú teraz plní, že ona je tá žena, o ktorej hovorí Biblia na začiatku dejín spásy – tá, ktorú Boh ustanovil do nepriateľstva proti pekelnému hadovi a teda za veliteľku Božieho boja na zemi. Preto keď jej povedal: „Žena, čo je mňa a teba do toho“, evanjelista zapísal len to, čo apoštoli počuli, ale sotva tomu rozumeli. Aj niektorým prekladateľom evanjelia sa to zdalo tvrdé, skúšali prekladať: „Žena, čo mi to hovoríš.“ Ale Mária vedela, čo jej tým povedal: „Čo je mňa, Mesiáša a teba, Ženu z protoevanjelia, postavenej proti pekelnému hadovi, do toho, že oni nemajú čo piť. My musíme na vec pozerat z inej strany, zo strany Božieho zámeru, zo strany tejto našej úlohy – my musíme hľadať, čo je na prospech Božieho kráľovstva. Vlastne jej povedal to, čo aj nám všetkým: „Hľadajte najprv Božie

kráľovstvo a ostatné vám bude pridané.“ Tým jej povedal: My hľadáme, aby ten zázračný skutok bol na prospech Božieho kráľovstva a to víno bude len to, čo pri tom bude pridané.

A keď mal Ježiš tým skutkom hľadať prospech Božieho kráľovstva, tak potom preň ešte neprišla tá správna hodina. Keby bol Ježiš to premenenie urobil priskoro, nik by si ani nebol všimol, že sa stal zázrak, len by sa bez problémov stále popíjalo víno. Bol by zázrak zneužitý len na potreby hodujúcich. Keby zase urobil ten zázrak neskôr, keď už vznikol väčší rozruch aj medzi stolujúcimi, že niet vína, vtedy by Ježiš tým zázrakom vyvolal niečo také, akoby sa zhodil z chrámovej hradby, vyvolal by len planý jasot a oslavu. Ale zázrak v správnom čase spôsobil, že sa až potom šírla zvesť o zázraku, keď Ježiš už niekde vyučoval a tá zvesť mnohých pritiahla, aby ho išli počúvať.

A ešte musel nastať jeden taký rozhovor aj po tejto svadbe. Videli sme tu Máriu ako aktívnu, snaživú, zdatnú organizátorku. Môžeme si predstaviť, aké by mohli byť evanjeliá plné jej zasahovania, riešenia, navrhovania. Ale my vidíme len jej až neuveriteľné mlčanie napriek jej prítomnosti. To ju zaiste po tej svadbe Ježiš usmernil na potrebu mlčania pre jej budúcu veľkú úlohu – ako nás teraz ona žiada o mlčanie, ktoré je potrebné pre naše vlastné slovo.

A teraz my v tejto škole

Táto Mária sa stala dnes našou nebeskou Veliteľkou v boji, do ktorého ju Boh ustanovil ešte v raji. Ako ju to učil Ježiš, a ako sa to aj on sám ako človek musel učiť, správne kráčať Božou cestou, tak sa to aj my musíme naučiť.

Už sme boli dovedení k tomu, že si musíme vyprosiť dar viery – tú vieru, ktorá je len Božím darom, a ak jej máme len tolko, čo je horčičné zrnko, povieme moruši presad sa a presadí sa, povieme vrchu prenes sa a prenesie sa, povieme tomu, čomu to my máme povedať a stane sa. – Ale teraz ako vedieť, čomu to my máme povedať, aby sme túto vieru nezneužili?

Ísť za svetlom Ducha Svätého je zvyčajne ako kráčať v pološere viery. Podobne ako v tej detskej hre „zimá-teplo“ kde jeden hľadá schovanú vec a ostatní ho navigujú – ak sa vzdáľuje, hovoria: „zima, zima“, ak sa približuje:

„teplo, teplejšie“ až je pri tom: „horí!“ Žiadna istá a priama cesta, ale kráčanie v pološere viery ako šla aj Mária: Už vie, že má zostať pannou, ide po tejto ceste a má ju pripravenú aj do manželstva a zrazu počuje, že má byť matkou. Je to cesta stálej pripravenosti na zmenu toho, čo sme si mysleli. Aj my prichádzame na to, že sme si mysleli niečo iné, než k čomu sme vedení. A nepríde to na lístočku z neba, musíme to vyčítať z okolností, osvetlených tým slabučkým svetlom pološera viery.

Mysleli sme si, že túto divotvornú vieru budeme mať použitú proti Covidu. **No ukázalo sa**, že aspoň teraz by to bolo, ako keby bol Ježiš v nesprávnom čase premenil vodu na víno. Teraz akoby si hostia už len popíjali, už by sa svet len vytešoval, že Covid zvládol svojimi opatreniami. Ten správny čas bol vtedy, keď sme ale ešte nemali tú vieru. Vtedy celý svet zdúpnal v bezradnosti, vtedy by bolo bývalo správne účinné ukázať svetu silu viery. No nie len my, aj Boh veľmi často musí meniť svoje plány. Keď my kročíme iným smerom než nás povolával, rešpektuje voľbu našej slobodnej vôle a sprevádza nás na tej ceste, čo sme si zvolili. Ne-raz veľkou okľukou po púšti do pôvodného bodu. Ktovie kedy príde zase čas na to, aby sme raz ukázali aj svetu na niečom silu divotvornej viery. Alebo možno budeme prekvapení nejakým celkom nečakaným poznaním...

Ale čo bude to, za čím toho 25. marca 2023 vykročíme? Už sa ukázalo, že ako sme pôvodne mysleli, proti Covidu to asi nebude. Už mnohí signatári našej „Výzvy“ mali to svetlo, že sa do nej už zapojili s poznámkou: „Asi to nebude len proti Covidu.“ – Veru nie, bude to za dar viery, ale proti čomu či za čo táto bude uplatnená, to ešte len uvidíme. Svetlo Ducha Svätého nesvieti doprázdna, ale osvetľuje okolnosti, ktoré v ňom môžeme rozpoznať. A my tu vidíme, že svet si našu výzvu ani nevšimol, a teda o nej ani nevie, a teda nie je ani pripravený očakávať a uvidieť nejaké viditeľné znamenie, niečo zázračné. Ba ani katolícke médiá ju nebrali do úvahy, teda ani Cirkev u nás oficiálne nič nevie a nečaká. Ostáva to teda zatiaľ len v okruhu Máriinho „malého stáda“, ktoré aspoň do istej miery vie, čo robí, k čomu smeruje. A.V.

MARIÁNSKE KŇAZSKÉ HNUTIE

Okružný list

– Ú v o d –

Ave Mária

1. januára 2023,
Panny Márie Bohorodičky

Drahí členovia Mariánskeho kňazského hnutia, rok 2022, radostný rok 50. výročia vzniku Mariánskeho kňazského hnutia, sa ukončil odchodom pápeža Benedikta XVI. do neba. Cítim predovšetkým povinnosť poďakovať sa za drahého Benedikta XVI., ktorého Pán preniesol do neba práve v sobotu 31. decembra, dňa, keď spievame Te Deum (Teba, Bože, chváľime). Spomíname na veľkú úctu, ktorú mal voči nemu don Stefano a na lásku, s akou o ňom hovoril. Don Stefano rozprával, že jedného dňa, keď sa vo vatikánskych záhradách modlil ruženec, pričom čakal na stretnutie so sv. Jánom Pavlom II., sa náhodou stretol s vtedy ešte kardinálom Ratzingerom, ktorý ho spoznal, srdečne ho pozdravil a spoločne hovorili o Mariánskom kňazskom hnutí. Don Stefano bol z tohto stretnutia veľmi potešený. Mnohí kňazi spomínajú na svedectvo, ktoré dal kardinál Ivan Dias v roku 2012 počas medzinárodných duchovných cvičení v Collevalenze: hovoril, že sa s Benediktom XVI. stretol 1. júla 2011 a povedal mu: „Vaša Svätosť, včera som celebraval pohrebnú svätú omšu za dona Stefana Gobbiho.“ Po určitom okamihu prekvapenia Benedikt XVI. odpovedal: „On šiel priamo do neba!“ Urobme si poklad z jeho duchovného testamentu: „Zostaňte pevní vo viere! Nenechajte sa zmiast!“

Modlíme sa vo večeradle za Benedikta XVI. a prosíme ho, spolu so sv. Jánom Pavlom II., aby pokračoval v modlitbe za službu pápeža Františka v tomto čase, ktorý je pre Cirkev taký ťažký a dôležitý.

Mnohí z vás slávilí v rôznych krajinách sveta 50. jubilejnú výročie vzniku Mariánskeho kňazského hnutia, „jubilejnú výročie“, s pekne pripravenými večeradlami, ktorým predsedali vaši biskupi. Všetci sme chceli poďakovať našej Mame, že nás pred 50. rokmi zavolała do tohto svojho diela. Najdôležitejší moment sa určite uskutočnil vo fatimskej *capelinha* (*kaplnke*), kde sa kňazi zhromaždili na medzinárodných duchovných cvičeniach, laici na duchovnej obnove a spoločne niekoľkokrát prežívali viacero obradov práve tam, kde don Stefano Gobbi začal 8. mája 1972 prijímať od Panny Márie jej posolstvá. Bolo prítomných okolo 150 kňazov pochádzajúcich zo 42 národov, medzi nimi 6 biskupov a okolo 600 ďalších členov laikov alebo rehoľníkov MKH.

Bol to rok veľmi intenzívny a špeciálny, počas ktorého som mohol navštíviť večeradlá v niekoľkých mestách Talianska a tiež v rôznych krajinách (Costa Rica, Panama, Mexiko, Brazília, Argentína, Chile, Spojené štáty americké, Švajčiarsko a Portugalsko, Južná Kórea). Tiež som mohol byť prítomný na dňoch národného večeradla a na intenzívnych chvíľach obnov s kňazmi, v prítomnosti biskupov a kardinálov. V niektorých prípadoch sa moja návšteva zhodovala

s obnovením verejných večeradiel, pozastavených kvôli reštrikciám, ktoré poznáme. Poďakujeme sa Panne Márii, lebo nám vždy pomáha začať odznovu, nestrácať odvahu napriek problémom... Veľmi vám odporúčam, aby ste sa nenechali zmiast ťažkosťami, ktorým musíte čeliť, každá námaha a každé utrpenie prežívané z lásky k jej Nepoškvrnenému Srdcu je pre jej plán vzácne. Ona sama nám to viackrát odporúča: „Obetujte mi tiež svoje utrpenie:

– vnútorné utrpenia, ktoré vás tak pokorujú, pretože pochádzajú zo skúseností, ktoré máte so svojimi nedostatkami, so svojimi chybami a so svojimi mnohými náklonnosťami. Čím sú menšie a skrytejšie utrpenia, ktoré mi obetujete, tým väčšia je radosť, ktorú zakusuje moje Nepoškvrnené Srdce.

– vonkajšie utrpenie, ktoré vám často spôsobuje môj nepriateľ, keď sa zúrivo a zbesilo vrhá proti vám, pretože predvída, že ja vás použijem na jeho definitívnu porážku... odpovedajte jediným spôsobom: tým, že mi obetujete bolesť, ktorú skusujete a majte dôveru, dôveru, dôveru ku svojej nebeskej Matke!“ (11. februára 1978).

Panna Mária nám to pekne vysvetľuje tiež v posolstve 1. mája 1978: „Obetujte mi vonné kvety“.

Keď som navštevoval všetky tieto večeradlá, môžem svedčiť o jednej krásnej veci: Panna Mária sa dotýka mnohých srdc a premieňa ich, keď sa zasvätia jej Nepoškvrnenému Srdcu, prostredníctvom týchto ľudí nesie dopredu toto svoje dielo, Mariánske kňazské hnutie, hoci mnohí poznali MKH až po smrti dona Stefana (odkedy prešlo už viac ako desať rokov). Na vlastné oči vidím, že duch MKH nie je „pastoračná aktivita“, ktorú sme si sami vymysleli, ale zverila nám ho Panna Mária prostredníctvom dona Stefana Gobbiho posolstvami, ktoré sú obsiahnuté v knihe „Kňazom, najmilším synom Panny Márie“. Ak budeme verní duchu MKH, Ona si získa ďalšie srdcia (ako sme boli získaní my) a vzbudí si ďalších, podobne verných veriacich. Sú večeradlá nové i také, ktoré vytrvalo existujú aj desaťročia, malé rodinné alebo farské večeradlá i veľké diecézne alebo národné. Je krásne modliť sa spoločne vo večeradlách, ako nás o to žiada naša Mama a že vo veľkých večeradlách sa všetci členovia MKH cítia byť „jedno telo“: a naozaj sme v Cirkvi, nech žijeme v ktorejkoľvek časti sveta, „jedno večeradlo“ v jej Nepoškvrnenom Srdci.

Tento rok sa medzinárodné duchovné cvičenia pre kňazov vrátia do Talianska, budú pri svätyni Milosrdnej Lásky v Collevalenze (Perugia) od nedele 25. júna do soboty 1. júla 2023. Prihlásiť sa dá u p. Floria Querciu, e-mail: querciafflorio@gmail.com. Mnohí kňazi majú túžbu prísť: prosím laikov, aby im pomohli, ak je to nevyhnutné, a podporili svojich kňazov, aby sa ich mohli zúčastniť. Som veľmi rád, že v mnohých krajinách sa potom konajú ďalšie duchovné cvičenia MKH: kto sa naozaj nemôže zúčastniť medzinárodných duchovných cvičení v Taliansku, nech si vykoná aspoň miestne cvičenia, nenechajte si prepásť túto milosť (porov. 5. júla 1984).

Kauza blahorečenia o. Nazarena Lanciottiho postupuje; aby sa mohla začať kauza blahorečenia dona Stefana Gobbiho, je nevyhnutné pripraviť mnohé dokumenty, medzi nimi aj vaše svedectvá: prosím vás, aby ste ich poslali čím skôr, dakujem.

MARIÁNSKE KŇAZSKÉ HNUTIE

– Reflexia –

Ave Mária 1. januára 2023, Panny Márie Bohorodičky

1. Drahí členovia Mariánskeho kňazského hnutia,

Cirkev sa vždycky mohla radowať z toho, že bola podporovaná materinskou láskou Panny Márie. Vieme, že v posledných dvoch storočiach naša Mama zintenzívnila svoje intervencie, aby pripravila Cirkev na najväčší boj, aký sa doteraz nikdy neuskutočnil: poraziť nepriateľov plán zničiť Cirkev a dielo spásy, ktoré Pán Ježiš završuje jej prostredníctvom. Naša Mama zintenzívnila svoje zásahy a vysvetlila nám túto situáciu pri rôznych udalostiach, počnúc predovšetkým v La Salette v roku 1846 a pomáhala nám pochopiť ju stále lepšie počas iných zjavení, ktorých vyvrcholením je poslanstvo dané vo Fatime. Napokon, od roku 1972 nám prostredníctvom drahého dona Gobbiho znovu vysvetlila do podrobností fatimské poslanstvo: aké sú nebezpečenstvá, ktoré nám nastávajú nepriateľ, aká je jeho zlomyselná a zákerná stratégia, aká je istá pomoc, ktorú nám Panna Mária ponúka (vieme to: život v zasvätení sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie).

V poslanstve z 18. októbra 1975 (*Radujte sa*), ktoré bolo don Stefanovi veľmi drahé, nachádzame syntézu tohto všetkého. Mali by sme ho už veľmi dobre poznať, lebo je osobitne dôležité, spolu s poslanstvom z 9. novembra 1975 (*Žite svoje zasvätenie*). Mali by sme **dobře poznať poslanstvo našej Mamy**, aby sa tak Ona mohla nepretržite prihovárať k nášmu srdcu a formovať ho, vychovávať i chrániť. Posolstvá budeme dobre poznať, ak budú prijaté v duchu modlitby: práve preto by sa mali čítať v kontexte večeradla alebo aspoň osobnej modlitby a to nielen ako „pekné čítanie“, alebo pekný náboženský text, ktorý potešuje: je to Božia Matka, ktorá k nám hovorí a volá nás! „ešte vám dávam svoje materské posolstvá, ktoré vám sprostredkujú istotu, že vás sledujem a som s vami, že s vami žijem, všetko pre vás pripravím a vediem vás za ruku na tejto namáhavej ceste očisty“ (24. januára 1984). „V týchto posolstvách vám odhaľujem aj svoj plán v jeho tichej príprave, v jeho bolestnom uskutočňovaní a víťaznom splnení. Teraz sa nachádzate v etape najbolestnejšieho a najkrvavejšieho ukončenia očisty, ktorá sa udeje v týchto rokoch pred veľkým triumfom môjho Nepoškvrneného Srdca – príchodom slávneho kráľovstva Ježiša k vám. Je to plán, ktorý zahrňuje toto storočie. V roku 1917 som ho predložila vo Fatime ako predpoveď v okamihu, keď sa zreteľne začínal veľký boj medzi Ženou odetou slnkom a červeným drakom – boj, ktorý mal trvať cez celé storočie – ako pyšná výzva Bohu zo strany môjho protivníka, ktorý si bol istý, že dokáže zničiť Cirkev a zvestí celé ľudstvo k všeobecnému odvrhnutiu sa od Boha“ (9. novembra 1984).

Zlý duch dával už od začiatku túto pyšnú výzvu, v celej histórii dejín Cirkvi to vidíme v troch spôsoboch:

1) *Prenasledovania*, ktoré sú žiaľ prítomné aj dnes, jednak násilie proti životu, tak aj zákerné zastrašovanie, ktoré vyradujú veriaceho zo spoločenského života;

2) *Herézy*, ktoré sa začali hneď v prvých storočiach Cirkvi a vyvrcholili v prúdoch „modernizmu“, ktoré pápež Pius X. definoval ako „syntézu všetkých heréz“ (Pascendi Domini Gregis, 8. septembra 1907);

3) *Láska ku hriechu!*

„Láska ku hriechu“ by sa nám mohlo zdať zveličené vyjadrenie, ktoré sa nemôže týkať „veriacich“ a keď už, tak „neveriacich“, čo sa nemôže vzťahovať na Cirkev, ale na zjavných nepriateľov Cirkvi. Uvažujme o jednej veci: V Lurdoch sa Panna Mária zjavila so smutnou tvárou a žiadala Bernadetu: „Vela sa modli za hriešnikov.“ Keď sa pýtali Bernadety: „A kto sú podľa teba hriešnici?“ ona hneď odpovedala: „Tí, ktorí milujú hriech!“ Katechizmus katolíckej Cirkvi (čl. 675) nám pripomína, že v dejinách nastane čas, keď sa v samotnej Cirkvi prejavia podnety, aby sa odchyľila od nauky evanjelia, aby šla inými cestami mimo neho a ktoré budú ohlasované ako lepšie než samo evanjelium: „Pred Kristovým príchodom Cirkev musí prejsť poslednou skúškou, ktorá otrásie vierou mnohých veriacich. Prenasledovanie, ktoré sprevádza jej putovanie tu na zemi, odhalí „tajomstvo nepravosti“ v podobe náboženského podvodu, ktorý prináša ľuďom zdanlivé riešenie ich problémov za cenu odpadnutia od pravdy. Najväčším náboženským podvodom je podvod antikrista, to znamená určitého pseudomesianizmu, v ktorom človek oslavuje sám seba namiesto Boha a jeho Mesiáša, ktorý prišiel v tele.“

Aj Benedikt XVI. povedal (11. mája 2010, keď bol vo Fatime): „Vždy sa to vedelo, avšak dnes to vidíme hrôzotvorným spôsobom, že najväčšie prenasledovanie Cirkvi neprichádza od nepriateľov zvonka, ale rodí sa z hriechu v Cirkvi a že Cirkev má hlbokú potrebu učiť sa nanovo pokániu a prijatiu očistenia.“

„V temnote, ktorú zlý duch všade rozšíri, uprostred mnohých bludov, šírených duchom pýchy, ktoré budú rásť a takmer všetci sa ich budú pridŕžovať, v dobe, keď sa bude temer o všetkom v Cirkvi pochybovať a keď budú niektorí samotné evanjelium môjho Syna hlásať ako legendu, vy, mne zasvätení kňazi, budete mojimi vernými synmi. Verní evanjeliu, verní Cirkvi. A sily k tomu, aby ste zostali vernými, sa vám dostane tým, že si zvyknete dôverovať jedine mne a budete ochotní a poslušní len môjmu hlasu. Tak nebudete

poslúchať hlas toho či onoho teológa, učenie toho či onoho, aj keď bude mať širší ohlas, ale budete počúvať len môj hlas, synovia!“ (4. januára 1975).

Žiaľ, vidíme to, stáva sa stále častejšie, že keď je aj veriaci človek vystavený životným radostiam a bolestiam, nenecháva sa viesť evanjeliom, ale dostáva sa až tam, že spochybňuje jeho učenie i všetko to, čím Cirkev doteraz žila. Už neverí, že opravdivým zlom človeka nie sú pozemské nešťastia, ale hriech, od ktorého každé zlo pochádza. Človek verí, že sa môže spasíť sám so svojimi metódami a na samého Ježiša nepozera ako na jediného Spasiteľa... nahrádza ho iným, falošným spasiteľom. Liek sa nehladá v obnovenej ceste svätosti (ktorá uzdravuje z hriechu, pôvodu každého zla), ale inými cestami, pričom sa zabúda, že ľudskú prirodzenosť poškodil prvotný hriech a predovšetkým na to, že vŕzanosť nad hriechom je Ježiš, odstraňuje ho, nepokladá ho za príležitosť k dobru, a pripomenul nám: „*Ja som vinič, vy ste ratolesti. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia; lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť.*“ (Jn 15, 5). Zdá sa, že túto situáciu opisuje Katechizmus ako: „*pseudomesianizmus, v ktorom človek oslavuje sám seba namiesto Boha a jeho Mesiasa, ktorý prišiel v tele.*“

Istým spôsobom to už ponúkli niektoré episkopáty v niekoľkých krajinách sveta (otvorene o tom hovoria), že chcú zatahnuť celú Cirkev, aby ich nasledovala na tejto ceste, ktorá je vskutku skutočnou apostázou maskovanou za dobré úmysly a vyprázdneným chápaním Ježiša ako Spasiteľa od hriechu. Svätý Otec musí veľmi bojovať proti týmto tlakom a treba sa veľa za neho modliť, ako nás o to žiada Panna Mária, aby jeho služba pomáhala očisťovaniu Cirkvi a chránila ju pred odpadlivosťou, nielen teoretickým, ale aj praktickým. Vskutku, nehrozí len nebezpečenstvo, že sa niekto pokúsi prepísať morálnu teológiu alebo pomýlenú ekleziológiu (ako to viacerí naliehavo žiadajú), ale aj hrozba, že by si veriaci zvykli žiť v praktickej apostáze každodenného života. Napríklad mnohí už teraz ochotne páchajú hriechy, ktoré sú v súčasnosti časté, pretože „už to tak robia všetci“ a pripúšťajú hriechy alebo pojmy v Cirkvi, ktoré len pred dvadsiatimi rokmi presvedčene a s vierou odmietali.

Panna Mária nás učila, že toto všetko má veľký význam a závažné dôsledky, sú opakom toho „sociálneho dobra“, o ktorom si nesprávne myslia, že ho nájdu, keď sa odklonia od Evanjelia: „*Veľký odpad sa rozšíril v celej Cirkvi predovšetkým pre nedostatok viery, dokonca aj medzi pastiermi. Satanovi sa podvodným dielom jeho zvodov podarilo všade rozšíriť veľký odpad od viery, ktorý mnohých priviedol k tomu, že sa vzdialili od právd evanjelia, priklonili sa k bájkam nových teologických teórií a majú radosť zo zla a hriechu, po ktorom túžia ako po ozajstnej hodnote*“ (31. decembra 1987).

„*Mám synov kňazov, ktorí zradili evanjelium, aby podporovali veľký diabolský blud, marxizmus... Najmä kvôli nim príde trest komunizmu a ulúpi všetkým všetko. Prídu chvíle veľkého súženia. A budú to títo moji úbohí synovia, ktorí spôsobia začiatok veľkého odpadu. Vy všetci, mne verní kňazi, bdejte a modlite sa!*“ (28. júla 1973). Panna Mária nehovorí v „straníckom“ zmysle, ani v humánnom, ale bez prestania volá, že spoločnosť založená na vzbure voči Božiemu učeniu vedie iba ku skaze a určite nie k dobru, že odmietanie

Boha vedie duše do záhuby. Ona to nechce! Vo Fatime ukazuje všetku svoju ustarostenosť kvôli tomuto nebezpečenstvu, pretože často sú to práve „veriaci“, ktorí jej nechcú veriť a don Stefanovi vysvetľuje, že neraz si to neuvedomujú ani pastieri.

V súčasnosti existuje nebezpečenstvo, že evanjelium sa vyprázdni z jeho správy o vykúpení z hriechu a pravdy o večnosti a zredukuje sa na posolstvo o ľudskom dobre a pozemskom blahobyte. Môžeme tiež robiť veľké slávenia a veľké cirkevné zhromaždenia, ale ak bude evanjelium vyprázdnené zo zmyslu, Pán nemôže dať svoju milosť, pretože sa už neohlasuje to, čo on naozaj hovorí. Rovnako, ak sa Eucharistia viac neprežíva ako jeho obeta spásy ale iba ako náboženské gesto, keď sa už neohlasuje milosť odvrátenia sa od hriechu k novému životu, ale žiada sa iba byť dobrým... tak sú aj sviatosti obmedzené na „nevyhnutné“ a „odporučiteľné“, alebo priam „nepovinné“... Panna Mária nám tento aspekt podrobne vysvetlila v roku 1989, keď komentovala 13. kapitolu Zjavenia sv. Jána a došla až k tomu, že hovorila o **falošnej Cirkvi, ktorá ponúka falošného Krista** (13. júna a 17. júna). Chcel by som citovať mnohé úryvky týchto posolstiev, ale sú také bohaté, že ich nemôžem obmedziť na nejaký malý výpis, preto vás prosím, aby ste si ich prečítali celé, v modlitbe, počas večeradla a pokojne o nich rozjímali.

Prosím vás, aby ste o týchto posolstvách meditovali v správnom duchu; nie v tom, aby sa našlo, „kto má vinu za súčasnú situáciu“, neobmedzovať sa na „vidieť, čo robia nepriatelia Cirkvi“, akoby sme boli nepoškvrnené osoby, ktoré posudzujú hriešnikov... sme hriešnici, ako aj iní, je to vďaka zasväteniu sa Nepoškvrnenému Srdcu, že môžeme nájsť správne útočisko vo veľkom súžení, je to dar, na ktorý musíme odpovedať pokorne a vďačne. Čítajme ich teda s vďakou, so slovami v srdci „ďakujem, Mamička, že ma upozorňuješ, že mi dávaš pochopiť, kde sú nebezpečenstvá, že mi vysvetľuješ opravdivé učenie Cirkvi, ďakujem, že na tvojom Nepoškvrnenom Srdci som naozaj v bezpečí!“ Potom ju stále prosme: „Maminka, čo teda chceš, aby som urobil, ako mám žiť v tejto chvíli? Ako môžem byť tým liekom, o ktorom, chceš, aby sme boli pre Cirkev?“ V podstate vieme dobre, že Panna Mária nás pripravila na veľké súženie a na veľký odpad, ale... **reagujeme tak, ako si to ona od nás žiada?**

Práve tu je háčik: aj keď už dobre poznáme problém tejto narastajúcej apostázy, musíme si seriózne preveriť, či reagujeme tak, ako to Ona od nás žiada, alebo nie.

Nechávame sa ňou uzdraviť a snažíme sa byť liekom, o ktorom hovorí? Odpovedá nám predovšetkým v posolstvách z dní 13. septembra 1984, „Vo večeradle so mnou“ a 3. decembra 1986, „Môj liek proti vašim chorobám“.

„*Vo večeradle so mnou vás učím modlitbe, ktorú teraz musíte stále viac používať ako zbraň, ktorou musíte bojovať a vyhrať bitku so satanom a všetkými zlými duchmi, ktorí v týchto časoch pôsobia veľkou silou. Je to boj, ktorý sa odohráva predovšetkým na úrovni duchov a preto ho musíte vybojovať duchovnou zbraňou modlitby*“ (13. septembra 1984).

Zbraň proti nepriateľovi, liek pre Cirkev. Týmto boli fatimskí pastieri, don Stefano a toto čaká tiež od nás.

Keď Katechizmus katolíckej Cirkvi pokračuje (v čl. 677) vysvetľovaním, že „*Cirkev vojde do slávy Kráľovstva len cez*

túto poslednú Velkú noc, v ktorej bude nasledovať svojho Pána v jeho smrti a v jeho zmŕtvychvstaní. Kráľovstvo sa teda neuskutoční dejinným triumfom Cirkvi na spôsob vzostupného pokroku, ale víťazstvom Boha nad posledným náporom zla, po ktorom zostúpi z neba Kristova nevesta. Božie víťazstvo nad vzburou zla bude mať podobu posledného súdu po poslednom kozmickom otrase tohto sveta, ktorý sa pomíňa.“

Božie víťazstvo, o ktorom hovorí Katechizmus Katolíckej Cirkvi, je už viditeľné vo svätých, mučeníkoch, je to víťazstvo, do ktorého vedie naša Mama prostredníctvom zasvätenia sa jej Nepoškvrnenému Srdcu. Tiež v tomto svetle možno čítať „Na konci zvíťazí moje Nepoškvrnené Srdce“, čo nám hovorí 19. decembra 1973: „V tom istom okamihu, keď bude satan tróniť ako pán sveta a bude sa domnievať, že má isté víťazstvo, ja sama mu vyrvem korisť z rúk. Naraz bude stáť s prázdnymi rukami a nakoniec pripadne víťazstvo len môjmu Synovi a mne; toto bude triumf môjho Nepoškvrneného Srdca vo svete.“ Nejde o to, aby sa očakávalo, že svet, ktorý je už v satanovej vláde, bude milovať a chváliť Cirkev a povedie ju k víťazstvu... dá sa predvídať, že svet, ktorý je v satanovej moci, bude stále jednať tak, ako mu to on nariaduje, čiže bojovať proti evanjeliu a Cirkvi prenasledovaniami a podporovaním heréz. Avšak pozor: týmito dvoma spôsobmi sa môže satan ešte stále spoznať: kto miluje evanjelium a Pána, spozná ich a odmietne ich.

Tretí spôsob (láska ku hriechu) je naopak zákerná maska prvého spôsobu (prenasledovania, aj zo strany tých, ktorí chcú meniť náuku proti tým, ktorí chcú byť verní evanjeliu) a je dôsledkom druhého spôsobu (herézy). Ide o najhorší spôsob, pretože opravdivým problémom Cirkvi, a tiež sveta, nie je Cirkev prenasledovaná, pretože miluje svojho Ženicha a Pána, ale Cirkev, ktorá preto, aby nebola prenasledovaná, zrádza svojho Ženicha a Pána. Cirkev, ktorá preto, aby bola milovaná svetom, ktorý už je podmanený satanom, ho nasleduje a prijíma protievanjeliové princípy dokonca tak, akoby boli novým vyjadrením evanjeliového života!

Obraz tohto nebezpečenstva môžeme vidieť v rozprávaní o „obroch v kanaánskom údolí“ z knihy Exodus, keď Boží ľud zo strachu postaviť sa proti niektorým silným národom uveril, že pokračovať po ceste, ktorú im vyznačil Pán, by bola proti ich vlastnému dobru a uprednostnili by návrat do Egypta (Numeri 13-14). Dôsledkom bolo, že nikto z nich nevstúpil do zaslúbenej zeme. V súčasnosti sú „kanaánskymi obrami“ verejná mienka, egoistické sebaurčenie a pôžitky, ktoré zvädzajú k idolu, materialistická a hedonistická vízia, ktorá vytvorila kultúru alergickú na prikázania a stala sa akoby novým náboženstvom... presne akoby sa zrodilo nové, odlišné náboženstvo založené na idoloch a falošných bohoch... bez bojovania proti hriechu, naopak, ospravedlňovaním ho.

Panna Mária prišla, aby nás zachránila pred týmto falošným náboženstvom, ktoré chce ponúkať falošného Krista a vytvoriť falošnú Cirkev. Počas poslednej svätej omše vo Fatime povedal správne don Stefano, že „Fatima je zrútením falošných bohov“ (25. októbra 2010). Modlime sa, aby sa v súčasnosti žiaden kňaz nenechal podmieňovať týmito „obrami“ a nevyučoval alternatívne cesty, pretože by zatvoril cestu Milosti... a prispel by k tomu, že tajomstvo neprávosti narastie.

„Okrem chudoby v dobrách materiálnych existuje ešte oveľa väčšia a nebezpečnejšia chudoba morálna, ktorá spočíva v ťažkom jarme, čo robí z tolkých mojich detí otrokov zla a hriechu, nezriadených vášní, najmä nečistoty. Aká veľká je medzi vami táto rana! Aké podlé sú úklady môjho protivníka, ktorý vás často vedie k tomu, aby ste všetko svoje kňazské úsilie vynakladali na hojenie rán chudobných a vykorisťovaných a spôsobuje, že zabúdate pozeráť predovšetkým na hlboké duševné rany hriešnikov a zlých. Rozdávajte pokrm Božej milosti týmto dušiam, ktoré hynú hladom“ (26. februára 1991). Panna Mária vrúčne túži, aby sa náš život stal liekom proti takémuto novému (prázdnomu) náboženstvu. Avšak je potrebné dávať silné a pokorné svedectvo, ovocie lásky k Bohu a ku všetkým dušiam.

„Je to doba, v ktorej sa buduje civilizácia bez Boha a celé ľudstvo je vedené žiť bez neho... Je to doba, v ktorej sa buduje modla, aby sa postavila na miesto pravého Boha a pravej Cirkvi a táto modla je falošný Kristus a falošná cirkev... Je to doba, v ktorej verní nasledovníci Baránka budú vytláčaní na okraj spoločnosti, budú vystavovaní prenasledovaniu, žalárom a smrti... Preto je to čas vašej vytrvalosti“ (15. augusta 1989).

2. Vieme, že jedným zo znakov očistenia je zmätok (porov. 28. januára 1979). Panna Mária nám hovorí, že „V Cirkvi narastajú zmätky,“ pretože „je príliš málo tých, ktorí prijali moje pozvanie, aby som ich formovala a nechali sa viesť s prispôbovosťou môjho Syna Ježiša. Takto sa zahusťuje duchovná tma v dušiach a srdciach ľudí. Som vašou Matkou s prebodnutou dušou, som pri vás, aby som ošetrila vaše rany. Nestrácajte odvahu! Modlite sa, robte pokánie, budte malí a poddajní. dajte sa formovať. dajte sa v mojom Srdci prenášať cez rozbúrené vlny. Odvahu!“ (2. februára 1984).

Mnohí si neuvedomujú, aké je nevyhnutné prežívať každodenne zasvätenie sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie a nevšimajú si tieto nebezpečenstvá. Ježiš povedal: „Keď zbadáte, že na západe vystupuje oblak, hneď hovoríte: »Dážď príde,« a býva tak. A keď veje južný vietor, hovoríte: »Bude horúco,« a býva. Pokrytci, vzhľad zeme a neba viete posúdiť. Ako to, že terajší čas posúdiť neviete?“ (Lk 12, 54-56).

Rýchle sa postupuje v ústrety nebezpečenstvu nevidieť realitu. Kolkokrát povedala Panna Mária: „Keby ste videli mojimi očami!“ avšak prichádza nám na pomoc: „Vo večeradle so mnou vás učím pozeráť mojimi materinskými a milosrdnými očami na dnešné zlo a vychovávam vás, lebo si prajem, aby ste vy sami boli liekom proti tomuto zlu“ (13. septembra 1984). „Vidte mojimi materskými očami všetky bolesti, hriechy, vzbury a zvrátenosti ľudstva, ktoré nesie ťarchu práve prežívaného veľkého súženia. Nechajte, aby aj z vašich očí vytekali slzy bolesti a hlbokého spolúčenia“ (28. júna 1995). „Aj dnes je potrebné hlboké mlčanie, aby ste pochopili skrytý Boží plán a vedeli porozumieť znameniam času, v ktorom žijete. Oznamujú vám jeho blízky príchod“ (24. decembra 1985).

„Pozerajte sa mojimi očami na svet, v ktorom žijete! Hľadte, ako sa môj protivník všetkého zmocnil: Viac než inokedy stal sa svet v tejto dobe jeho kráľovstvom, kde ako vládca vykonáva svoju moc. A duše, obeť jeho zvädzania, denne hynú v stále väčšom počte. Chceme ich zachrániť mi-

moriadnym zásahom svojej materskej lásky. Preto potrebujem vás, potrebujem vašu lásku. Milujte mojím vlastným srdcom všetky tieto úbohé deti, ktoré teraz satan a hriech priviedol na pokraj smrti... Stali sa povolnými nástrojmi v ruke satana, ktorý ich používa ako chce a často konajú len pod jeho zhubným vplyvom. Ale aj oni boli vykúpení Ježišom; i oni sú mojimi deťmi. Sú najviac chorí a preto ma najviac potrebujú. Práve vy ich milujte vo mne a so mnou!“ (24. augusta 1977).

Tu je **hodnota večeradiel** a duchovného diela, ktoré Panna Mária zveruje svojmu Mariánskemu kňazskému hnutiu: v modlitbe, vo vernosti Cirkvi, v obete vlastného života, v odčinoch, v mlčaní. Modlíme sa s ňou, dokonca aj žijeme s ňou a ako hovorieval don Stefano Gobbi, v zasvätení Nepoškvrnenému Srdcu „žijeme Máriu“, aby sme žili v Kristovi, prosíme ju, aby sa prihovárala u svojho Syna a blokovala mnohé zlé diela. Je to jej dielo, a ona zveruje jednu časť nám, ktorá je naša: „*Aby ste zvíťazili v blížiacom sa boji, chcem vám dať jednu zbraň: modlitbu. Na všetko ostatné zabudnite a zvyknite si používať len túto zbraň. Rozhodná doba je tu a niet už času na nejaké márne a zbytočné veci. Niet času na neužitočné diskusie, niet už času na reči a plánovanie: Toto je čas modlitby! Kňazi môjho Hnutia, ponúknite sa mi, aby som sa mohla vo vás a s vami stále modliť a prihovárať sa u svojho Syna za spásu sveta. Potrebujem vás a vašu modlitbu, aby som uskutočnila veľký plán triumfu môjho Nepoškvrneného Srdca“ (19. decembra 1973).*

Na to, aby sme žili ducha MKH, sú večeradlá podstatné. Znova vám citujem poznámku z roku 2022: „Občas by sme sa mali pýtať: šíriame večeradlá zo zbožnosti, iba preto, že sa nám páči, čo povedala Panna Mária don Stefanovi Gobbimu, alebo preto, že rozumieme, že nás Ona povolala pre tento čas? Večeradlá, o ktoré nás prosí Panna Mária a zasvätenie sa jej Nepoškvrnenému Srdcu nie sú len jednoduchá zbožnosť, ale sú povolaním, povolaním žiť v Cirkvi v tomto čase s ňou, ako ona a pretože ona chce intervenovať naším prostredníctvom.“ **„Pozerajte mojimi očami“** na súčasné zlá a tiež na hodnotu večeradiel!

3. Napokon je tu veľké nebezpečenstvo vidieť všetky tieto veci, falošnú Cirkev a to, čo nám vysvetlila Panna Mária, avšak potom si nevšimnúť, že existuje tiež „falošný život v duchu MKH“, čiže milovať ducha MKH bez toho, aby sa uvádzal do života! Beda! Nepretržite a rôznymi spôsobmi sa vás pýtam: v tejto bolestnej situácii „reagujeme tak, ako nás o to ona žiada?“ V duchu MKH nepozerala na utrpenia Cirkvi zvonka, akoby sme boli nezúčastnení diváci, ale žijeme vo vnútri Cirkvi, jednak ako jej verné deti, ktoré podľa želania Panny Márie chcú byť v jej srdci, v postoji modlitby, lásky a odčinoch. Panna Mária nás žiada, aby sme **boli tí, ktorí prijímajú utrpenie Cirkvi**, aby boli pre ňu silou na uzdravenie. Tiež sa od nás žiada, ako sa to stalo jej, aby sme spolupracovali na Božom pláne: „*Nasledujte ma na ceste utrpenia, ktoré som dobrovoľne prijala a prežívala ako pokornú odpoveď na to, čo odo mňa Pán v týchto chvíľach vyžadoval. Bola to vnútorná bolesť spôsobená vývojom okolností a tieto sa ukázali ako prosba na moju materskú spoluprácu na jeho pláne lásky“ (24. decembra 1984).* „*Ako nikdy predtým sa svet stal púšťou, ktorá prináša jedovaté a plané plody. Ako*

nikdy predtým sa dnes môj protivník pokúša všetkými spôsobmi klásť vám do cesty prekážky, zvádzať vás a postihnúť, ako nikdy predtým rozvinul satan celú svoju moc, ktorá mu bola umožnená a nasadzuje všetko na zničenie plánu a diela mojej lásky, ktoré sama uskutočňujem v týchto vašich posledných časoch“ (15. augusta 1985). „*Rozjímajte nad mojimi posolstvami, žite podľa nich! Keď budete prežívať, čo som vám povedala a pôjdete chodníkom, ktorý som vám predznačila, budete sa isto pohybovať po ceste zasvätenia, ktorým ste sa mi odovzdali a budete uskutočňovať veľký plán víťazstva môjho Nepoškvrneného Srdca“ (9. novembra 1984).* „*Nebojte sa. Zakrývam vás svojím nepoškvrneným plášťom a chránim vás. Ja som neustále po vašom boku a vediem vás po ceste, ktorú som vám vybrala. Pripúšťam prekážky svojho protivníka, aby som vás očistila, ale potom osobne zasahujem, aby som vám pomohla, prekážky premohla a odstránila“ (15. augusta 1985).*

Modlime sa za našu vernosť Panne Márii, aby sme boli účinnými nástrojmi v jej diele. V každom večeradle pamätajme na všetkých členov MKH vo svete a modlime sa jedni za druhých, aby sme boli verní dielu jej Nepoškvrneného Srdca. Preto **pokračujeme a zväčšujeme naše malé miestne a rodinné večeradlá**. Ešte navyše, niektoré krajiny organizujú popri nich aj pravidelne večeradlá on-line na národnej úrovni (ktoré nenahrádzajú miestne s osobnou účasťou), aby členovia MKH rástli v jednote a predovšetkým boli pomocou pre tých, ktorí žijú izolovaní a ešte sa im nedarí robiť večeradlá s blízkymi osobami (je možné začať, aj keď sú len dve osoby, porov. 17. januára 1974, odvalu!) Povzbudzujem predovšetkým národné večeradlá kňazov, alebo aspoň na jazykovej úrovni (napríklad anglické, francúzske, atď; španielske a portugalské jazyky už istý čas žijú túto skúsenosť, na ktorej mám radosť zúčastňovať sa často osobne). Bolo by krásne, keby sa mesačne alebo aspoň v pravidelnom intervale mohli stretávať kňazi každej národnosti na večeradle aj týmto spôsobom, aby sa zväčšovalo bratstvo v Nepoškvrnenom Srdci Panny Márie, ku ktorému nás chce Ona sama viesť. Rovnako si všímam, akou pomocou sú tieto národné alebo jazykové večeradlá aj pre laikov.

Napokon, kde sa tak ešte nestalo, **nech sa obnovia a to stále častejšie verejné večeradlá**. Nenechajme upadnúť prosbu Panny Márie, ktorú osobne žiadala pred päťdesiatimi rokmi. Je to vďaka večeradlám, že si získala naše srdce, chráni ho vo svojom Nepoškvrnenom Srdci a pokračuje vo svojom pláne.

Tak si budeme **každý deň dávať pozor na to, aby sme s láskou prežívali svoje zasvätenie sa Nepoškvrnenému Srdcu** v jednote života s ňou a s prosbou o dar Ducha Svätého byť vernými evanjeliu a náuke Cirkvi, aby sme obetovali ľarchu súčasných ťažkostí, niekedy veľmi veľkých, na odčinenie a príhovor pre toho, kto nepozná Božiu lásku, na vzdorovanie gestám vzbury a apostázy, ktoré už vyšli na svetlo i tým, ktoré sú ešte skryté, aby sme boli v Cirkvi to, čo od nás Panna Mária čaká a učme sa ďakovať jej za to, že sme boli nehodne povolaní byť jej spolupracovníkmi.

„*Mám s vami veľký plán: Všetci mi odpovedzte veľkodušne!“ (12. novembra 1981).*

Don Luca Pescatori

Upozornenie dona Lucu Pescatoriho

V posledných časoch sa objavili skupiny používajúce posolstvá, ktoré dala Panna Mária don Stefanovi Gobbimu a sú obsiahnuté v knihe „*Kňazom, najmilším synom Panny Márie*“, spôsobom úplne prekrúteným.

Tieto skupiny a kňazi, ktorí ich inšpirovali, manipulujú knihou a posolstvami v nej obsiahnutými, aby propagovali vlastné myšlienky, ktoré nie sú v súlade s Cirkvou. Niektoré z týchto skupín sa snažia využiť k tomuto cieľu aj nedávnu smrť milovaného Benedikta XVI.

Mariánske kňazské hnutie potvrdzuje, čo vždycky vyhlasovalo, verné tomu, čo Panna Mária sama učila dona Stefana Gobbiho: že nikto nesmie používať tieto posolstvá Nepoškvrneného Srdca Panny Márie mimo kontextu modlitbových večeradiel MKH.

Je to veľmi závažná vec, aby sa používali slová Panny Márie na presadzovanie svojej vízie o Cirkvi a jej propagovanie svojim skupinám vo vlastnom mene.

Mariánske kňazské hnutie sa absolútnym spôsobom distancuje od všetkých týchto skupín, z ktorých niektoré sú zjavne mimo Cirkvi, odmieta jednak ich duchovný postup a tiež ich pohľad na Cirkev a potvrdzuje, že tieto ich interpretácie nemajú nič spoločné so spiritualitou, ktorú Panna Mária učila a žiadala od dona Stefana Gobbiho a jej Hnutia.

Namiesto toho Hnutie znova všetkých pozýva, aby prijali tri body, ktoré žiada Panna Mária: 1. obnovovať a prežívať zasvätenie sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie;

2. žiť v jednote modlitby a lásky k pápežovi;

3. viesť čo najviac kňazov a veriacich, aby tieto skutočnosti uvádzali do života, hlavne prostredníctvom večeradiel modlitby a bratstva konaných tak, ako o to žiadala Panna Mária dona Stefana Gobbiho.

Kiež sa naši dvaja patróni, sv. Ján Pavol II. a sv. Terézia od Dieťaťa Ježiša prihovárajú za jednotu v Cirkvi a za jej očistenie a pomáhajú nám byť vernými duchu, ktorý nám odovzdala Panna Mária týmito posolstvami a príkladom dona Stefana Gobbiho.

Don Luca Pescatori

„Zostal sám František“, môžeme parafrázovať malú Táňu z obliehaného Stalingradu. V dejinách pápežstva neobvyklá novota, že niekoľko rokov žili vedľa seba emeritný pápež a aktuálny pápež. Benedikt, syn nemeckého národa, ktorého mentalita sa vyznačuje precíznosťou a František, potomok talianskych predkov, mentality príslovečnej uvoľnenosti, poznačenej ešte juhoamerickým vylepšením – teda tie najtypickejšie kontrasty. V Božom pláne to zaiste malo svoje miesto, celkom iste to nebolo zbytočné, že ich nechal takto spolu.

Iste mal Boh pre to aj podstatnejšie dôvody, možno aj vzhľadom na tie rozdielne mentality, no snád taký posledný z nich bol, aby nám ukázal, ako je to s ľudskou stránkou tých, ktorých si zvolil za nástupcov Petra-Skalu a námestníkov svojho Syna, Ježiša Krista na zemi.

„Peter dostal od Ježiša úlohu, aby sa stal základom Cirkvi a aby utvrdzoval celú Cirkev v evanjeliovej pravde.

Pápež je nástupcom Petra v jeho službe byť základom jednoty Cirkvi a neoblomným strážcom jeho Pravdy.

Budte dnes svedkami lásky a jednoty s pápežom.“ (22. 2. 1994)

Nikdy ako teraz sa o pápežovi nešírili názory, že pápež František nie je tým strážcom pravdy. A to predsa nie je možné – pre nás, veriacich, platí, že to nie je možné, lebo on dostal tie kľúče, on je ten, ktorý otvára a zatvára. Pre nás platí, že on je naším pastierom, ktorého sa máme pridržať, o ktorom Ježiš prisľúbil, že v jednote s ním nás brány pekelné nepremôžu. A Mária nám to v tejto dobe osobitne zdôrazňuje, lebo vedela, že nastane táto situácia, v ktorej diabol práve proti jednote s pápežom pripravuje svoje útoky.

František si uvedomoval, aj to hovoril, že býva často dezinterpretovaný, že sú jeho slová vysvetľované ináč, než ich myslel. Zaiste v tom zohrala rolu aj tá „talianska mentalita“ nie veľmi si potrpíca na presnosti vyjadrovania. Ale hlavne na tej druhej strane, na strane prijímania jeho slov, tam sa činil diabol so svojím majstrovstvom klamstva. Potom bolo treba často dovysvetľovať veci. Ale ktovie, či v slovách Františka nebolo práve niečo, čo sa v Cirkvi zanedbalo a on to mal prinavrátiť. Že to nebolo chybné, ale obnovované. Že to teda neboli prerieknutia, ale sa nerozumelo niečomu preto, že už chybná prax bola považovaná za správnu. Veď Ježiš si zvolil práve Rím, prostredie talianskej mentality, za sídlo svojho nástupcu, to zaiste on tam poslal Petra, kdeže by galilejského rybára napadlo ísť do toho Židmi nenávideného centra pohanstva. A čo o tom ho-

vorí svojho času sám kardinál Ratzinger:

V roku 1984 v známom a často publikovanom rozhovore novinára Vittoria Messoriho s kardinálom Ratzingerom vyvstala aj otázka, ako sa vysporadúva s tým, že ako Nemeц pôsobí v Ríme, v talianskom prostredí. Kardinál mu odpovedal:

„Taliansky duch je lepší. Netuží natoľko po organizovaní a poskytuje preto viac možností pre jednotlivé osobnosti, pre ojedinelé iniciatívy, pre originálne idey, ktoré – ako som uviedol v súvislosti so štruktúrou mnohých biskupských konferencií – sú pre Cirkev nevyhnutné. Svätí boli ľuďmi imaginácie a nie funkcionári všelijakých aparátov. Navonok boli možno „neobvyklými“ osobnosťami, ale napriek tomu od základu poslušní ale zároveň nesmierne originálni a osobne nezávislí. A Cirkev – nikdy to neprestanem opakovať – Cirkev potrebuje svätcov nekonečne viac, než funkcionárov. A potom mám tiež rád latinskú humanitu, ktorá vždy uvoľní priestor pre reálnu osobu, a to i v nutnej sieti zákonov a kódexov. Štruktúra má svoje oprávnenie, ale nesmie ujarmiť osobu.“

Teda tento Nemeц uznáva, že „taliansky duch je lepší“, že Ježiš nie zbytočne si zvolil Rím za sídlo pre Petra: humanita, ľudskosť, reálna osoba, osobnosti... Ale hľa, veď Ježiš bol práve taký. Židovstvo sa dostalo do tak krčovitého zachovávaní Božieho záko-

na, že práve „ujarmilo“ tú „osobu“. Zachovávanie soboty predsa bolo Božím prikázáním, to je jasné. A farizeji predsa len Božie prikázanie obhajovali. A predsa Ježišovi stálo zato, že bojom proti takému zachovávaníu „zatažoval“ svoje poslanie. Nie, on ho nezatažoval, naopak, uvoľňoval, až tak veľmi bola pre neho prekážkou tá krčovitosť zachovávaníu. Keď uzdravil v sobotu zhrbenú ženu, obhajoval sa, či nebolo treba túto Izraelovu dcéru, ktorá tolké roky trpela, oslobodiť hoci aj v sobotu?! Tiež vlastne uprednostnil ľudskosť, osobu, pred zachovávaním soboty. Ale taký farizej by povedal, a možno aj my sme trochu tak nastavení, že keď ide o Božie prikázanie, tak keď tolko rokov vydržala, už ten jeden deň mohla vydržať a Ježiš jej mohol povedať, aby prišla zajtra. Lenže tým by potvrdil farizejský spôsob zachovávaníu soboty, ktorý bol pre neho zdá sa že zásadnou prekážkou. A či nie je aj dnes v Cirkvi udomácnená akási „tvrdosť“ proti osobe, proti humanite v prospech domnele Božieho? Keď v tom žijeme, tak si to neuvedomujeme. Ale ktovie, či nám práve Ježiš neposlal tohto pápeža: „František, oprav môj dom!“

Obrovským problémom čelil pápež František pri vydaní encykliky „Amoris laetitia“ Bol obviňovaný práve z „uvoľňovania“, ktoré bolo považované za schizmatické. Tiež bolo v prospech človeka, v prospech radosti. No aj tým naozaj „správnym“ v Cirkvi sa to nevidelo. Lenže František sa obhajoval, že je to celkom v súlade s učením sv. Tomáša Akvinského, tzv. „anjelského učiteľa“. A aj neskôr, keď už rozruch utíchal a mohol byť tomu len rád, znova pripomenul túto encykliku a vyhlásil rok jej uplatňovania. A veru v pastoračnej praxi rodín sa veľa škôd narobilo v takom duchu tvrdosti dodržiavania len jedného aspektu prirodzeného zákona proti aj duchovnejšiemu princípu. Keď pápežovi Františkovi v Austrálii povedali o jednej žene, že čaká ôsme dieťa a sedem mala cisárskym rezom, čakali pochvalu, ale on povedal, či chce zanechať sedem sirôt. Opäť sa tu uplatňovala tá ľudskosť pred niečím tvrdo uznávaným nad všetko ostatné.

Veľký rozruch nastal v čase spoločnej deklarácie pápeža Františka a imáma Al-Azhar, bolo to považované za spájanie či zrovnoprávňovanie nábo-

ženstiev, kresťanstva a islamu. Egyptský jezuita a bývalý rektor Pápežského východného inštitútu P. Samír Khalif Samír vysvetľoval, že táto deklarácia je situovaná do politicko-sociálnej oblasti a nemožno z nej vyvodzovať závery náboženského charakteru. Ide o deklaráciu o ľudskom bratstve, že človek človekovi je bratom, nie bratom vo viere. Že ľudia rôznej viery sú si po ľudskej stránke bratmi. Táto deklarácia vznikla v kontexte prenasledovania a fanatizmu, únosov kresťanských dievčat, ich znásilňovania a nútenia k sobášu s moslimom a vzdania sa kresťanskej viery. Tu išlo jednoznačne o nápravu v otázkach ľudského bratstva. Prítom profesor Samír varuje pred začínajúcou praxou katolíkov pripájať sa k ramadánu, nakoľko medzi pôstom a ramadánom je priepaštný rozdiel, alebo pred pozývaním imámov do katolíckych kostolov, čo sa u moslimov nepovažuje za prejav bratstva, ale za uznanie nadradenosti islamu. Ale uznáva ľudskosť pápeža Františka, ktorý až po samotnú hranicu možností sa snaží brániť svoje ovečky v ťažkom prostredí.

V už spomínanom rozhovore kardinála Ratzingera s novinárom Messori sa kardinál vyjadril aj k otázke o ekumenizme medzi katolíckymi a protestantmi, kde sú rozdiely vo vierouke oveľa väčšie, ako v prípade pravoslávnych či anglikánov:

„Pár spoločných prehlásení neznamená ešte naozaj rozsiahle zblíženie. Eucharistia je život, a my zatiaľ nemôžeme zdieľať tento život s tými, ktorí chápu Cirkev a sviatosti tak odlišne.“

Krajne nebezpečný je ekumenizmus, ktorý nečelí týmto ťažkostiam, ktoré sa nám javia dnes ako neprekonateľné.

Ale ukrývalo sa mnoho nebezpečenstiev i v situácii, poznačenej izoláciou a strnulostou, v ktorých bolo pramálo miesta pre bratské vzťahy.“

Aj tu vidíme budúceho pápeža Benedikta ako nekompromisného a „krajne zodpovedného“ za čistotu katolíckej viery. Ale na druhej strane ako považuje za nebezpečný pre Boží záujem aj nedostatok bratstva v medziludských vzťahoch.

V emeritnom pápežovi vo svojom „revíri“ mohol mať pápež František naozaj veľmi blízkeho priateľa, ktorý tak uznával jeho mentalitu za lepšiu ako svoju, no zaiste aj vplyv jeho precíznej

mentality bol Františkovi veľkou pomocou pre dobro Cirkvi. Veď Pán Boh určite vedel, čo robí, aj keď to pre nás bolo neobvyklé, že im umožnil toto priateľstvo. Teraz už pápež Benedikt pomáha Františkovi, celej Cirkvi i nám všetkým z neba. Zachovajme si jeho príklad v dokonalej vernosti, ale aj v uvoľnení krčovitosti v našom živote viery. A bráňme si pápeža Františka, ktorý tu zostal s nami v tomto údolí rozhodujúceho boja o Božie víťazstvo na zemi.

„Vy, kňazi, ktorých zhromažďujem do svojho Hnutia, aby ste zarazili tento satanov postup, musíte tvoriť s pápežom najmocnejšiu bariéru. Musíte šíriť jeho slovo, musíte ho hájiť, pretože on bude musieť držať kríž uprostred najväčšej búrky dejín.“

(28. 8. 1973)

Foto: Mondarte

„Existuje viacero druhov púšte. Existuje púšť chudoby, púšť hladu a smädu. Existuje púšť opustenosti, osamelosti, zničenej lásky. Existuje púšť Božej temnoty, prázdnoty duše, ktorá už nič nevie o dôstojnosti a o ceste človeka.“

Vonkajšie púšte vo svete rastú, pretože sa tak veľmi zväčšili púšte vnútorné. Preto poklady sveta už neslúžia budovaniu Božej záhrady, kde môžu žiť všetci, ale budovaniu moci zla. Cirkev ako celok a jej pastieri sa musia ako Kristus vydať na cestu, aby ľudí z púšte previedli k miestam života – k priateľstvu so Synom Božím, ktorý nám daruje život, život v plnosti.“

(Benedikt XVI.)

NOVÁ EVANJELIZÁCIA

„Na webe som našla článok »Čo by si mal vedieť o pekle«, ktorý vám tu posielam. Zdá sa mi strašne starosvetský. Bolo by to možné, aby niekto, kto slušne žil a bol k ľuďom dobrý, len preto, že raz v nedeľu vynechal omšu bol naveky zatratený spolu s masovými vrahmi a zločincami? Nebolo by to nespravodlivé?!“

G.J.

Ten článok naozaj znie starosvetsky, ale v podstate je pravdivý. Treba si byť vedomí toho, na čo sme boli stворení: Boh nás stvoril, lebo nás chcel mať za svoje deti, aby sme s ním prežívali jeho večný a blažený život. Teda to, čo k tomu vedie, je podstatné. To je dané. S tým nikto nič nenarobí, nech by ako špekuloval o tom. A dokonca sa dá aj porozumieť tomu, prečo je to takto, aj prečo je to takto najoptimálnejšie.

Boh nás nechcel mať len ako mechanické hračky, ale bytosti s rozumom a slobodnou vôľou, s ktorými by si rozumel, boli by mu partnermi – teda bytosti, ktoré sa vedú samé rozhodovať – stvoril nás na svoj obraz, na obraz Boží. A to preto, že len tak môže v nás mať svojich partnerov, svoje deti.

Lenže takto stворené bytosti s tak dokonalou, nie len naoko slobodou, sa vedú aj proti nemu samému rozhodnúť. A aj sa tak stáva. Preto sme stvorení najprv do hmotného sveta, nestáleho a dočasného, aby sme sa tu osvedčili a až keď obstojíme v tejto skúške, až vtedy aby sme vošli do radosti nášho Pána. Takže toto „je dané“, toto je pre náš život podstatné, či chceme žiť Bohu, alebo od svojho Stvoriteľa odtrhnúť. Ak áno, On nám cestu pripravil, buď ju prijmeme, alebo si musíme vytvoriť inú, to je však nad naše sily. Teda ak chceme byť spasení, musíme prijať pripravenú cestu, ak ju neprijmeme, to znamená, že nechceme byť spasení a Boh to rešpektuje. A neist v nedeľu na omšu bez primeraného dôvodu je taká naša odpoveď.

Z Božieho zjavenia vieme, že Boh ešte pred nami ľuďmi stvoril takéto slobodné bytosti, ale duchovné, anjelov. Aj tam nastalo delenie a tých, čo sa od Boha odčlenili, nazývame padlými anjelmi – diabliami, zlými duchmi, satanom. Z neba boli nenávratne vyhodení.

Ale mimo neba, teda aj na našej Zemi sa ešte stále domáhajú byť „pánmi“, že ľudia si určite ich zvolia, nie Boha. Keď sa dožadovali, Boh im dovolil skúšku na prvých ľuďoch, ak ich získajú, bude platiť pre Zem ich víťazstvo, ak nezískajú, budú zo Zeme vyhodení. A satan túto skúšku vyhral, prví ľudia sa mu dali zviazať k neposlušnosti voči Bohu. A tak „kniežatom tohto sveta“ sa stal diabol, Boží nepriateľ. A Boh to rešpektuje.

A tu by sme sa mali zastaviť pri otázke: Prečo Boh, keď je všemohúci a najvyšší, svojho nepriateľa rešpektuje, prečo ho neznemožní, nezničí, mal by mu jednoducho prevahou svojej moci zobrať svoj stворený svet a ľudí a „nebaviť“ sa s ním. – Prečo? Lebo taký je Boh. Jednoducho je taký a my to musíme prijať. Musíme ho spoznať a prijať takého, aký je. Ale ak sa zamyslíme nad týmto jeho konaním, nad jeho spôsobmi, ktoré môžeme poznať, nad dôsledkami jeho konania a konania, aké by sme si my predstavovali, musíme len s obdivom skloniť hlavu a ďakovať, že je taký, aký je.

Boh je Najvyšší, nikoho nad sebou nemá, ale je verný sám sebe: čo raz povie, to nemení. Čo raz vytvorí, to nezruší. To je hrozné pre tých, čo sa od neho odtrhnú, ale je to úžasná istota pre jeho verných.

Padlých anjelov aj ľudí ateistov stvoril pre blažený život s ním. Keď sa od neho odtrhli, rešpektuje ich voľbu. Ale ani ich nezničí, nezruší ich stvorení, nevráti ich do ničoty: čo raz vytvoril ako večné, to ostane večné. Ale nezruší ani to, ak ich stvoril za svojich partnerov, aj keď sa proti nemu postavili, naďalej s nimi jedná ako s partnermi. Nezakríkne ani diablov a nezaženie ich do kúta, keď sa niečoho domáhajú ale dá im možnosť to vyskúšať, aby sa sami

presvedčili, že na Neho nemajú. „Vyžiadaj si vás satan, aby vás preosial ako pšenicu“, povedal Ježiš svojim apoštolom a Boh mu to neodoprel – a my vieme, ako tá skúška s nimi zamávala. Teda aj to partnerstvo, pre ktoré anjelov i nás stvoril, rešpektuje naďalej aj v prípade našej nevernosti. – My by sme možno povedali: Dobré, nech rešpektuje verných, ale takého diabla, čo sa proti nemu postavil, by naozaj nemusel. To by ale platilo aj pre človeka, ktorý raz zhršil. – Lenže, keby bol Boh taký, že raz niečo rešpektuje raz nie, podľa ľubovôle, nikdy by sme si u neho nemohli ničím byť istí, či to bude aj v tomto prípade platiť, alebo snád v tomto prípade sa mu to neoplatí, nepozdáva, nevyhovuje mu to – ešte len vtedy by sme zažili, čo je hrôza.

Boh je teda raz taký – to nikto z nás nezmení. To je dané, s čím musíme počítať. Boh je dokonale spravodlivý. Ak chceme spoznať, čo je dokonalá spravodlivosť, pozorujme Boha a naučíme sa to. Hoci je Najvyšší a najmocnejší, dodržiava spravodlivosť aj v tom prípade, ak to aj jeho samého „niečo stojí“. Aj ho to stálo obeť vlastného Syna. Dobré môžeme vidieť jeho spravodlivosť aj voči sebe samému, keď pozorujeme dejiny spásy:

Dovolil diablovej skúške na prvých ľuďoch. A diabol ju vyhral, Boh to rešpektuje. Tí však, čo sa narodili do tejto situácie, sú v tom nevinne a to zaväzuje jeho spravodlivosť pomôcť im. No nie silou proti diablovej, ale fér zápasom, s ľudským prispením. Tento iniciačný boj o zapálenie iskry Božieho života na vyhasnutej zemi by žiadny človek s diablom nebol schopný vybojovať, musí teda Boh prísť na svet. Ale Boh sa musí stať človekom, aby tento boj a víťazstvo sa mohlo pripisovať ľuďom. Ale aj to, že Boh pošle na svet svojho

Syna, by bolo niečo navyše, urobené z prevahy Božej moci, proti čomu by mohol diabol protestovať. Aj toto teda musí Boh „férovo“ zabezpečiť. Ak chce dať ľuďom svojho Syna, musí niekto z ľudí byť ochotný obetovať svojho jediného vyúteného syna. Nachádza Abraháma, ktorého dovedie k takej dôvere v Boha, že je ochotný obetovať mu svojho jediného syna. Bohu však stačila jeho ochota a tak Boh získava právo jednu z Abrahámových dcér vyňať z tohto dedičného otroctva diabla, aby bola matkou jeho Syna. Teda všímajme si, ako Boh sám dodržiava všetko, čo vytvára v jeho kráľovstve tú najväčšiu absolútnu dokonalosť spravodlivosti. A takéto Božie konanie poznávame v celých ľudských dejinách spásy. Ale aj v živote každého človeka, teda pozor na to!

Boží a Máriin Syn, Ježiš Kristus, prináša na svet poznanie o Bohu. Ale najmä, čo je jeho hlavnou úlohou, podujíma sa s diablom bojovať o spásu ľudí. Musí sa vzdať božskej moci, v ľudskej slabosti musí bojovať. Diabol na neho útočí zlobou, utrpením, on by mohol zázrakom tomu uniknúť, no tým by zradil svoju úlohu. Zostáva slabým človekom až na kríž. „Zostúp z kríža a uveríme ti,“ volajú na neho tlmočníci diabla. Zdá sa, že naozaj mu už nik neuverí, ak neurobí zázrak a nezostúpi z kríža. No on pozná plán záchrany svojho Otca a zostáva mu verný až do konca, keď mu už diabol nemá ako ublížiť, lebo je mŕtvy. A tou vernosťou zvíťazil nad ním.

A čo vyhral Ježiš týmto víťazstvom? – To je niečo celkom presne poznateľné. Je to to, čo nám zanechal v evanjeliu. Keby nebol vyhral tento zápas, nič z toho, čo nám slúbil, by nám nemal možnosť splniť. Ale keď tento boj vyhral, všetko, čo nám slúbil, splní, to si Boh už aj svojou mocou obháji. – Ale len to je isté, nič iné navyše toho nemôžeme považovať za isté. Čo nie je takto vybojované, to Boh diablovi nezoberie. Ak by si niekto stanovil iné pravidlá pre spásu, tak by si ich musel sám s diablom vybojovať, a to je nemožné. Len to platí, čo nám Ježiš vybojoval.

A diabol klame, posúva naše myslenie do zdanlivo duchovnejších sfér, než nejaké „predpisy“. Lenže tie vraj „predpisy“, to je naša istota a pre diabla

istota prehry. Ani spravodliví a nábožní ľudia Starého zákona nemohli vojsť do nebeskej blaženosti, kým nenastalo Ježišovo vykúpenie. Až vo chvíli, keď Ježiš zomrel, keď nastala tma a zemetrasenie, chrámová opona sa roztrhla a mnohí, čo zomreli, vyšli z hrobov a ukázali sa mnohým, tak čítame v evanjeliu, až vtedy sa pre spravodlivých zosnulých nebo otvorilo. Zaiste sa tí, čo vyšli z hrobov, nie len „ukázali“, ale zdrveným Ježišovým verným oznamovali, že teraz nastalo vykúpenie, že až teraz sa im otvorilo nebo a mohli vojsť do Božej slávy.

Nebo nebolo zatvorené zo strany Božej, ale zo strany diablovho panstva. Boh by ich bol prijal, veď mu boli verní, ale nie násilím proti diablovi. Až po férovom víťazstve v boji. Teda len ten, kto prijme Ježišovo vykúpenie, len ten je zachránený z diablovho panstva, to platí až doteraz. Ježišovo vykúpenie, jeho záchranná obeta za nás, sa rozprestiera do času a priestoru slávením obety, ktorú nám zanechal pri poslednej večeri, keď nám daroval svoje telo a krv a žiadal „toto robiť na jeho pamiatku“. Účastou na omši nám dáva na všetkých miestach sveta a v každej dobe byť účastnými svojej výkupnej obety.

Stále platí desať Božích prikázaní, tie Ježiš neprišiel zrušiť, ale naplniť. Prvé tri sú našou povinnosťou voči Bohu, ostatné voči našim bližným. „Spomni, aby si deň sviatočný svätíš“ stále platí, ale Ježiš ho prišiel naplniť darovaním nám svojej obety. Kedy inokedy ako v tento deň, ktorý od nás má patriť Bohu, máme postáť pod krížom, kde za nás Ježiš zomiera. To je nedeľná svätá omša. Ježiš za mňa zomiera, ale ja to neprijímam, ja si poležím v posteli alebo sa idem zabávať. Teraz toto nech Boh dokáže svojmu protivníkovi, že ja patrím Bohu a nie diablovi! Podstatné a prvoradé v ľudskom živote je to, či žijem Bohu alebo sa nechávam v moci jeho nepriateľa. Nestačí byť dobrý k ľuďom, to je predsa výhodné pre nás aj zo sebeckosti, pre náš dobrý pocit, teda za to už máme svoju odmenu. Ale byť dobrý len k ľuďom a k svojmu najväčšiemu Dobrodincovi, voči Bohu byť zlý alebo ľahostajný, to všetko prevyšuje.

Diabla Ježiš nazval „otcom ľži“ – povedal: „Zo svojho hovorí, keď ľuhá, lebo niet v ňom pravdy.“ Klamať vie,

v tom je majstrom. To nie sú také priesvitné ľži, ktoré ľahko odhalíme. Ako hovoril prvým ľuďom: „Práve naopak!“ – vraj práve to zlé je dobré, a aj to dobre vyzerá. Diabol nám zdanlivo ponúka také „duchovnejšie“ riešenia, než sú „predpisy“. Povieme si: „Načo sa spovedať, ja radšej odprosím Boha priamo.“ Lenže Ježiš povedal svojim apoštolom a pre budúce časy ich nástupcom: „Ktorým odpustíte hriechy, budú im odpustené, ktorým zadržíte, budú zadržané.“ Toto je isté. Vyznaný hriech v spovedi už nemôže diabol Bohu pri našom osobnom súde spomínať. Ale ako je to s tým mojím priamym odprosím Boha, to nikdy nemám isté. Ježiš svojim apoštolom povedal aj toto: „Čo zviažete na zemi, bude zviazané aj na nebi.“ Toto sú cirkevné predpisy a pravidlá, tie sú vždy isté, to zaručuje Ježiš aj svojou božskou mocou proti diablovi. Akej úžasnej neistoty nás Ježiš tým uchránil, ani si nevieme predstaviť!

Alebo si poviem: „Kristus áno, ale Cirkev nie.“ – Ale veď to sa ani nedá, lebo keď Kristus áno, to on povedal tie uistenia o Cirkvi, o kľúčoch od neba zverených Cirkvi, o zväzovaní a rozväzovaní, o odpúšťaní. Keď čítam Sväté písmo, od apoštolských čias platilo, že Ježiš je hlava a my sme údmi mystického tela Kristovho. A to nie je len taká fráza, to má hlboký význam. Lebo len Ježiš bojoval s diablom, len on má právo odísť z diablovho panstva. A tu je tá úžasná nebeská „finta“, že Ježiš sa stal hlavou mystického tela a keď môže hlava odísť, ide s ňou aj celé telo. Len keď sme súčasťou jeho mystického tela, je pre nás nebo otvorené – len toto je isté a zaručené. Cirkev, postavená na skale Petrovej má prísľub, že ju brány pekelné nepremôžu. Toto všetko platí.

Tieto istoty sú tu dané pre nás, nie pre Boha, to my ich potrebujeme. Ale Boh vie, aké je to na svete pestré, v akých rozličných podmienkach ľudia žijú. Nedopustí nespravodlivosť, ak sa niekto narodil do prostredia, kde sa nemal možnosť dozvedieť Božie pravdy, vtedy bude vedieť svojmu protivníkovi pri osobnom súde preukázať, že len pre jeho klamstvo ten človek nepoznal pravdu a keby ju poznal, bol by ju prijal. Napríklad ako Boha poznal v hladnom, ktorému dal jesť, smädnom, ktorému dal piť. Aj teraz sa iste mohutne

plní to miesto zosnulými pred bránou neba, kde čakali spravodliví Starého zákona na vykúpenie. Tam títo poznávajú pravdu aj ako od nej boli klamstvom odstavení, tam prežívajú kus života, v ktorom sa očisťujú a prijímajú do svojho života všetko, od čoho boli na zemi odstavení diablovým konaním.

Z Katechizmu Katolíckej cirkvi (KKC) poznáme Božie zjavenie o tom, že Cirkev, mystické telo Kristovo, musí pred jeho druhým príchodom zopakovať Kristovu skúšku vernosti a tak vykúpiť ostatný svet, tých, ktorí na toto vykúpenie aj teraz čakajú. Teraz Cirkev prežíva túto skúšku, teraz počúva: „Zostúp z kríža a uveríme ti!“ – Nie, musí zostať na kríži všetkými odvrhnutá, len tak všetkých pritiahne k sebe. Ale len tých, ktorí tam čakajú, ktorí naozaj nemali možnosť poznať pravdu, nie tí, ktorí si pred ňou zatvorili oči, lebo sa im nehodilo sa ňou zaoberať, nie tí, ktorí si mysleli, že si vytvoria svoje vlastné pravidlá. Pravidlá sú dané... O tej nedelnej omši to naozaj platí.

* * *

Ešte iný pohľad na tú nedelnú omšu: Nikto sa nenarodí s láskou v srdci, so žiadnou láskou, ani k svojej matke, ani k iným ľuďom, ani k vlasti, ani k Bohu. Tá láska prichádza, keď sa s tými ľuďmi stýkame, keď v tej vlasti žijeme, keď sa k Bohu obraciame a hľadáme ho. A to nemusí byť niečo citovo úžasné. Aj tá najzákladnejšia láska dieťaťa k matke vzniká nie pri nejakých úžasných prejavoch lásky, ale pri bežnej starostlivosti. Dieťa ani nie je vždy nadšené z tej starostlivosti, odmieta umývanie, bráni sa obliekaniu, truceje, vzpiera sa. Ale keď má problém, len za mamou ide, len v nej má istotu, bytostne potrebuje jej blízkosť, priam na nej visí. Keby bolo dieťa od matky zobraté a nepoznalo by ju, ak by ju potom stretlo, bol by to preň len cudzí človek.

A takto je to aj s našou láskou k Bohu. Aj tá vzniká pri bežnom spolužití, neraz možno nám aj nie príjemnom, ani sa nám neche ísť na omšu. Ale aj tak niečo v nás vzniká, niečo sa vytvára, čo budeme raz vo večnosti veľmi potrebovať. Ani tú lásku nemusíme cítiť, to nie je podmienka, Ježiš povedal: „Kto za-

chováva moje prikázania, ten ma miluje.“ A predsa už oveľa skôr, než až vo večnosti, krásu tej lásky neraz aj zakúsime, prežijeme už tu na zemi, pri modlitbe, na omši, keď zažijeme, že nič iné by nám nedalo toľko, čo tu získavame. Naplno tú lásku však prežijeme až v prítomnosti Boha, náznakom toho je, ako ju zažili traja apoštoli na hore Tábor, kde zažili dotyk neba: „Dobre je nám tu byť, spravme tu tri stánky...“ – od šťastia sa úplne pozabudli, že je to tak nemožné, len nechceli z toho šťastia odísť. A to bol len slabý náznak blízkosti neba. Keby nám Boh zostal cudzí, nikto iný nám to, čo nám on mohol dať, nedá. Zostali by sme v zúfalej situácii neriešiteľnosti, bezmocnosti, v „zovnútornej tme, kde je plač a škripanie zubami“ od bolesti duše. Len tak môžeme byť vo večnosti blažení, keď tam budeme „doma“. A to nám Boh pripravil tu na zemi, že nám dal tu na zemi možnosť sa k nemu približovať. Nič iné nemá pre človeka takú cenu, ako práve toto, čo nie na pár rokov, ale na celú večnosť.

Čo by si mal vedieť o pekle skôr ako zomrieš

Za posledných 50 rokov sa vo svete a medzi katolíckimi osobitne, stratilo vedomie, čo je to hriech a aký dopad má hriech na spásu človeka. Tam, kde sa stráca rozmer hriechu, stráca sa ruka v ruke aj vedomie existencie pekla. Ježiš Kristus v Biblii hovorí trikrát viac o pekle ako o nebi. Prečo tak veľa hovorí o pekle, ak by pre človeka bola väčšia pravdepodobnosť, že svoj život ukončí v nebi. Prečo Ježiš hovorí o úzkej ceste, po ktorej málo ľudí kráča a ktorá jediná vedie do neba a zároveň ľudí varuje pred širokou cestou, po ktorej kráčajú mnohí do zatratenia? Kto neverí v peklo, neverí ani v Ježiša ako Spasiteľa, pretože jediný dôvod, pre ktorý Ježiš prišiel na zem je, aby sa nechal ukrižovať a splatil tak urážky Bohu, ktoré sme mu my, ľudia, smerovali a aby tí, čo zomrú v milosti posväcujúcej, oslobodení od smrteľného hriechu, mali nádej na večný život. Či človek skončí v nebi sa nerozhoduje po jeho smrti, ale rozhoduje sa počas jeho ži-

vota na zemi. Kým človek žije, je čas na spoveď a Božie milosrdenstvo. Po smrti je čas na Božiu spravodlivosť. Zmieriť sa s Bohom, kým človek žije, je hlavný cieľ života. Kto zomrie v stave milosti, bez smrteľného hriechu, viedol úspešný život. Zomrieť v spovedaní... Jeden jediný smrteľný hriech je vstupnou bránou do pekla. Tento hriech je akoby znamienko mínus pred číslom. Je jedno o aké číslo ide, ak raz je pred ním mínus, už nikdy nedokáže byť väčšie ako nula. Znamienko mínus odstrániš len platnou a úplnou svätou spoveďou. Úspešný život neviedol ten, kto bol prezidentom, premiérom, či úspešným podnikateľom. Úspešný život je ten, ktorý sa končí v nebi.

Keď sa Lucifer postavil proti Bohu, odmietol Boha navždy. Rovnako každá duša, ktorá zomrie s jedným jediným smrteľným hriechom na duši, odmietne Boha navždy. Nie Boh ju odmietne, ale ona reaguje na prenikavé Božie svetlo tak, ako človek, ktorému v najhlbšom

spánku zasvietime svetlo do očí. Takto reaguje duša, ktorá so smrteľným hriechom, plná tmy, sa blíži k nekonečne intenzívnemu svetlu. Odmieta svetlo. Tak ako Lucifer raz odmietol a navždy odmietol, rovnaké následky má odmietnutie zo strany nesmrteľnej duše. Áno platí, nie Boh, ale duša sa odsúdi do pekla. Tým, že táto duša odmieta Boha, rozhodnutie je večné. **Duše v pekle sa nikdy z pekla nedostanú.** Prečo? Na to, aby mohol Boh duši odpustiť, tá by musela konať pokánie. Duša v zatratení stratí vzťah k Bohu, ktorý je jediným zdrojom dobra. Pokánie predpokladá, že máte v sebe dobro, inak by ste nevedeli ľutovať zlo. Zlá duša, bez Boha, nie je schopná pokánia. Bez pokánia nie je odpustenia, pretože by si po odpustení opäť duša zvolila zlo pred dobrom. Zatratená duša trvalo túži po zle. Ona nenávidí peklo, ale nie z lásky k Bohu, ale kvôli utrpeniu, ktoré jej spôsobuje.

Každý deň na svete zomrie približne 150 000 ľudí, práve v tejto chvíli zomrel niekde na svete človek a jeho duša sa práve teraz dostala do pekla. Dajme mu meno Marten. Marten žil na zemi

a o pekle počul. Každý človek počuje počas života zmienku o pekle. Prinajmenšom v rámci vtípu. Moderný človek sa prestal pekla báť, ale robí si z neho žarty. Kde skončí duša človeka nezávisí od toho, či v peklo verí alebo nie. Podľa učenia Katolíckej cirkvi, ktorej Duch Svätý zjavil pravú vieru, *peklo je pre tých, ktorí zomrú v stave smrteľného hriechu. Jeden jediný smrteľný nevypovedaný hriech má za následok po smrti večné zatratenie, pretože takáto duša nenávidí Boha.*

Marten, ktorý bol práve zatratený, už pozná pravdu o existencii pekla. Nevie, aký život Marten viedol na tejto zemi. To, čo však vieme, že odmietol na tomto svete Boha a v tomto odmietnutí Boha aj zomrel. Marten bol možno veľmi vtípný človek a celá ulica ho mala rada. Všade kam prišiel bolo veľa zábavy a ľudia sa pri ňom cítili dobre. Výborne spieval a hral na gitare. Rýchlo behal a bol výborný v matematike. Toto všetko môže byť pravda. Ale rovnako je pravda, že odmietol Boha. Marten veril, že Boh existuje. Chodil aj do kostola. Aj napriek tomu sa rozhodol, že Boha vo večnosti nechce. A túto voľbu prejavil tak, že zomrel v smrteľnom hriechu. A práve preto a práve teraz, začalo jeho večné utrpenie v pekle. Utrpenie, ktoré nemá konca, nemá obmedzené trvanie. Marten práve zistil, že peklo existuje tak, ako ho na to upozorňovala Cirkev počas celého jeho života.

Skôr ako prejdeme k jednotlivým pravdám čo peklo znamená, musíme si objasniť čo je to večnosť. Človek si nevie predstaviť čo je to večnosť. Predstav si niečo čo nemáš rád alebo ti to spôsobuje bolesť. Napríklad kúpanie sa v studenej vode. Aká je predstava, že by si sa mal sprchovať v studenej vode 15 minút? Teraz našu predstavivosť posuňme a predstavme si, že máš byť uzavretý v miestnosti, kde je 30 stupňov po celý rok a musíš ležať na posteľi. Každý mesiac ti príde niekto povedať, že ti ešte do prepustenia zostáva 5 mesiacov, 3 mesiace, mesiac, dva týždne, týždeň, až príde aj v posledný deň. V posledný deň, keď sa nádejaš, že budeš prepustený, prídu ti oznámiť, že budeš tu uväznený ďalších desať rokov. Budeš nahnevaný, rozrušený, ale máš aspoň nádej, že o desať rokov to príde. Duše v pekle túto nádej nemajú. Žiadne svetielko, že ich utrpenie skončí o tisíc

rokov, milión rokov, že skončí niekedy. V pekle neexistuje žiadna láska, milosť a nádej. Nad dverami pekla môže byť nadpis: každá duša čo sem vstúpi, už nikdy neodíde, stráca nádej. Po 10 000 rokoch má duša pred sebou ďalších 100 000 rokov utrpenia. Nikdy žiadna zmena.

Duša nebohého Martena je v pekle práve prvých 5 minút. Marten preklína Boha. V pekle nezaznie jedno jediné milé slovo, nakoľko tam lásky niet. Jednu vec majú všetky duše spoločné – preklínajú Boha. Marten sa pozrie okolo seba a je prekvapený, že tam vidí svojho brata a najlepšieho priateľa. Pozná tam viacerých zo zábavných večierok na škole. Zmenilo sa však to, že kým na svete všetci žili a mali sa radi, teraz cítia navzájom k sebe bezhraničnú nenávisť. Duša v pekle nie je schopná milovať nikoho. Ani svojho brata. Keby duša v pekle mala nádej, že o 100 miliónov rokov bude môcť z pekla vyjsť, oslavovala by Boha. Ak by len mohla mať nádej, že v nejakom momente bude môcť toto utrpenie skončiť, duša by Boha oslavovala. Nakoľko však duša nemá nádej, Boha nenávidí a uráža ho, lebo ho viní za to, že vôbec chcel aby bola stvorená. Boha viní duša že existuje, lebo on to chcel. Nebyť, to by bolo pre ňu lepšie, ako bytie. Keby neexistovala, netrpela by. **Ježiš hovorí o pekle ako o mieste, kde červ neumiera a oheň nezhasína.** V pekle nie je miesto pre nádej. Peklo nemá konca. Toto je trest za jeden jediný smrteľný hriech a peklu sa nevyhneš. Naše hriechy pribili Ježiša na kríž, aby sme mohli mať šancu sa vyspovedať z hriechu a dostať milosť. Hriech je to najväznejšie čo môžeš v živote urobiť. **Prestaň hrešiť odteraz!** Každému sa čas na zmierenie s Bohom kráti. Peklo je večné. Je to miesto, kde nie je žiadna láska. Nakoľko človek, ktorý zomrie v stave smrteľného hriechu je akoby sa rozhodol rozviesť s Bohom, potom v tomto stave zostane navždy. Duša Martena horí v pekle už desať minút. Keď jeho duša si uvedomila nezvratnosť jej zúfalstva, nekričí na Boha, „Pane zmiluj sa“, ale kričí, „Bože ja ťa nenávidím.“ Nenávidím teba, že si ma stvoril, nenávidím svoje telo, kvôli ktorému som bola zvedená na hriech. Nenávidím samu seba, že som nemala kontrolu nad vlastnými zmyslami. Peklo je miesto

nenávisť. Duša, ktorá sa po smrti dostane pred Boha, tak vie, že skončí pri Bohu. To, či skončíš pred Bohom, sa však nerozhoduje po smrti, ale teraz na zemi.

Ak tu na zemi máš úžasný vzťah k súrodencom, k matke, k otcovi, k vlastným deťom, stačí, aby jeden z nich skončil v pekle a puto lásky sa medzi vami stratí. Duša, ktorá skončí v pekle necíti žiadnu lásku k svojej rodine, dokonca ani k rodičom. V pekle je len nenávisť. Duša, ktorá je v nebi, necíti žiaden súcit s dušou v pekle. Ani keby išlo o vlastné dieťa, ani o vlastnú matku. Duša v nebi totiž miluje Božiu vôľu a dokonale s ňou súhlasí. Vlastné dieťa bude na teba pozeráť bez akéhokoľvek súcitu, pretože tvoj hriech bol tak veľký, že si sa postavil proti Bohu, ktorého duša v nebi miluje nadovšetko. Meno zatratených bude vytreté z pamäti. Máš to, čo si si zaslúžil. A Boh ti doprial mať vo večnosti to, pre čo si sa sám rozhodol na zemi. Tvoja vlastná rodina v nebi, sa bude tešiť, že Božia vôľa bola vykonaná v súlade s jeho láskou ale i múdrosťou a spravodlivosťou. Ak už toto ťa neprijme rozhodnúť sa, že nikdy nebudeš hrešiť, tak čo potom.

Marten je v pekle už 15 minút a kričí, aby jeho utrpenie skončilo. Radšej by bol keby mal nádej na úplný zánik existencie svojej duše, ale Marten sa nikdy nedočká ani jedného ani druhého. Tí, ktorí hovoria o nekonečnom milosrdenstve Boha, majú pravdu. Ale toto milosrdenstvo platí, pokiaľ si na tejto strane pozemského života. No Boh je taktiež nekonečne spravodlivý. Môžeš sa utiekať k Božiemu milosrdenstvu každú sekundu tvojho života. Máš možnosť sa rozhodnúť vyspovedať kedykoľvek a prejavíť úprimnú ľútosť. Ak zomrieš, čas milosrdenstva skončil. Vtedy je čas spravodlivosti. Vizionári, ktorým Panna Mária vo Fatime zjavila peklo, boli tak z pohľadu vyľakaní a užasnutí a to jednak z utrpenia duší, ako aj z nekonečnosti tohto utrpenia, že sa vyjadrili, že by zomreli od hrôzy, ak by ich Matka Božia neuistila o spásu. O posmrtnom živote hovoríme ako o živote bez konca. A platí to tak pre nebo, ako aj pre peklo.

Nenájdete svätého, ktorý by nebol prelaknutý do špiku kostí, že skončí v pekle. Existuje jeden racionálny dô-

vod, pre ktorý by si sa nemal báť ty? Premýšľaj o svojej večnosti, **keď najbližšie nepôjdeš na bohoslužbu v prikázaný deň**, lebo budeš mať iný program, aj napriek tomu, že **je to Božie prikázanie**. Alebo keď prídeš na bohoslužbu o 15 minút neskôr, lebo si sa ešte v obchode cestou zastavil a bola dlhšia rada. Je to druhé Božie prikázanie, máš sviatočný deň svätiti. To, že to ľudia dnes sa rozhodli za hriech nepovažovať, je ich rozhodnutie, nie Božie. Kým žiješ, Boh ti dáva druhú šancu. Nastane však moment v živote, kedy žiadnu druhú šancu mať už nebudeš, bude to deň D.

Kto nerozumie, aké má hriech rozmery, nemôže rozumieť ani tragédií pekla. **Jeden jediný hriech uráža Boha nekonečne. Svätá Trojica nenávidí hriech a smrtný hriech zabíja Boží život v nás. Samotný Ježiš nám hovorí, že nič nesväté do nebeského kráľovstva nevstúpi.** Ak zomrie človek v smrtnom hriechu, bude počuť – Odíď odo mňa do večného ohňa! Diabol zasial v ľudskom srdci najnovšie novú formu rozmyšľania. Väčšina ľudí niekde v hĺbke srdca cíti, že existuje zrejme peklo, alebo je to ochotná vo všeobecnej rovine uznať. To, čo uznať človek odmieta, je predstava, že by v pekle skončil práve on.

Kedže si toto myslí každý, hrozbu pekla necíti nikto. Medzi veriacimi ľuďmi však diabol zasial ešte rafinovanejšiu polopравdu. A tou je tvrdenie, že človek skončí v pekle, len ak sa sám pre peklo po smrti rozhodne. Ľudia sa naučili hovoriť, že Boh je tak milosrdný, že on by nikoho do pekla neposlal. Pre peklo sa vraj môže rozhodnúť len duša samotná. Po čisto teologickej stránke je toto úplná Pravda. Z pohľadu spásy človeka je to však veľká pasca. Veľa ľudí svoj život žije hriešne, ale zároveň sú rozhodnutí, že po smrti sa pre peklo nerozhodnú a zvolia si Boha. Očakávajú, že sa postavia pred Boha a povedia mu, Pane, tu som, prosím ja do pekla ísť nechcem. Na zemi som do chrámu nechodil, aj keď druhý Boží príkaz mi to prikazoval. Modliť som sa nemodlil, ale zober ma sem do neba a tu sa budem modliť rád. O svätých som hovoril, že sú blázni, ale tu som ochotný stráviť s nimi večnosť. Problém tohto uvažovania je v tom, že duša, ktorá zomrie v smrtnom hriechu, sa už rozhodla

pre peklo. Preto platí, že Boh žiadnu dušu do pekla neposiela, ale duša sa pre peklo rozhodla sama tým, že zomrela v smrtnom hriechu. Cítiš ten rozdiel? Logika je úplne jednoduchá. Peklo je najlepšie miesto pre to, čo tvoja duša hľadá a pre čo sa rozhodla, ak žila v hriechu. Boh rešpektuje tvoje rozhodnutie, ktoré si slobodne prijal. **Ak si niekto užíva hriešny život, riskuje, že si ho bude užívať vo večnosti a to každú jeho príchuť v hroznej odpovedi.** Za smrtný hriech nevie človek Bohu nič dať, čo by vedelo zrovnať nápravu. Preto musel prísť na zem Ježiš Kristus a nechať sa ukrižovať, ako obetný Baránok a musel prísť bez hriechu. **Obeta vždy spočíva v tom, že nevinný zomrie za vinného.** Ježiš musel byť človekom, aby mohol za ľudstvo priniesť dokonalú obeť, ale zároveň musel byť nevinný a čistý ako Boh. Preto Ježiš bol pravý Boh a pravý Človek. Ukrižovanie Ježiša je akoby sudca odsúdil na trest smrti nejakého vraha a následne sa postavil a povedal, že namiesto odsúdeného vraha sa nechá za biť on sám. Toto pre nás urobil Ježiš. Nevinný zomrel za vinného. Čistý za nečistého. Človek upadol, pretože chcel byť ako Boh. Vždy keď povieš, že hriech nie je hriechom, hráš sa na Boha. Ak Boh povedal, že máš svätiti sviatočný deň a ty dobrovoľne nejdeš na bohoslužbu a myslíš si, že to nie je hriech, hráš sa na Boha. Ak by si sa na Boha nehral, vedel by si, že si zhršil a išiel na spoveď. Čo všetko je hriechom? Všetko, čo magistérium Katolíckej cirkvi za hriech vyhlási.

Myslíš si, že by nemala Cirkev toľko hovoriť o pekle, ale viac o Božom milosrdenstve? Ježiš Kristus hovoril trikrát viac o pekle ako o nebi. Prečo, ak peklo nie je hrozbou? Neexistuje väčšia hrozba pre spásu duše ako predpoklad, že Boh je taká nekonečná láska, že je jedno v akom stave človek zomrie, je úplne jedno čo robí, Boh ho po smrti automaticky príjme. Boh nikde nehovorí, že stačí len ak budeme v neho veriť a je jedno čo budeme za takých okolností robiť. Boh ani nežiadal, aby sme k nemu niečo „cítilli“. Jediné, čo hovorí, že kto ho miluje, zachováva jeho prikázania. Nepovedal, že kto v neho verí, nemusí zachovávať prikázania, ani ten kto k nemu niečo pociťuje. Ak Vám niekto najbližšie bude mávať rukami

a hovoriť ako máte cítiť v sebe Boha, majte sa na pozore. O tomto Boh nikde nehovorí. Na všetkých stranách evanjelií nájdete varovanie Ježiša, že do neba sa nedostaneme na základe toho, čo cítime alebo čo si myslíme, ale ako zachováme jeho prikázania. Ľudia sa kedysi hriechu báli. Dnes sa z hriechu robia žarty. Dnes je pre teba čas pre milosrdenstvo a spásu. **Priviesť svojho blížneho k Bohu je najväčší prejav lásky!** Boh sa neodmieta len ak verejne povieš: Nemám rád Ježiša, neverím v Ježiša. Boh sa odmieta tak, že napríklad ako pokrstený spáchaš hriech.

(spracoval Michael Voris – medzinárodné katolícke spoločenstvo Church militant.)

Dánsky spisovateľ, básnik a vedec Jens Jakobsen (1847 – 1938) v ednej novele opisuje scénu ukrižovania Ježiša Krista, záverom ktorej píše:

„Tu videl Boží Syn, že ľudia neboli hodní vykúpenia. Vytrhol nohy cez hlavičky klincov, zatal päste a odtrhol ich, zoskočil dolu, roztrhol svoje rúcho s hnevom kráľa a vystúpil do neba. Kríž zostal stáť prázdny a dielo vykúpenia nebolo nikdy dokonané...“

Iste by to tak bolo, keby bol Ježiš ako my. Ale on zostal na kríži až do konca. V jeho srdci horela Božia láska a tá nehľadá iba na prítomnosť. (szk)

Zaujímavosť o vede a viere

Keď Charles Bossut (1730-1814), jeden z prvých historikov matematiky zostavil zoznam najvýznamnejších matematikov od roku 900 pred Kristom do roku 1800 po Kristovi, objavilo sa medzi 303 osobnosťami 16 jezuitov. Toto číslo – plných 5 percent všetkých matematikov za časové obdobie 2700 rokov – je ešte obdivuhodnejšie, keď uvážime, že z tých 27 storočí existovali jezuiti len zhruba 2 storočia!

Celkom 35 kráterov na Mesiaci má mená po jezuitských prírodovedcoch a matematikoch. (Světlo)

Obrátenia v nemocnici

Pracovala som v nemocnici v Lvove v čase po obsadení mesta Rusmi. Nezapodutelnou udalosťou z tej doby pre mňa bola smrť 26-ročného Frantu N. Bol to veľký delikvent, zločinec, čo sa ukázalo až pri jeho smrti. Pred začiatkom vojny pracoval ako „lapiduch“ v zariadení pre nevyliciteľne chorých. Keď vypukla vojna, opustil svojvoľne doterajšie zamestnanie a pripojil sa ku skupine rabujúcich. Jeho obrátenie bolo dielom milosrdenstva Presvätej Matky, Panny Márie. Vyprosila mu ho každodennými modlitbami ruženca počas šesť rokov sestra Zamyslowská. Bola totiž predstavená ústavu, kde Franta pracoval a z ktorého utiekol k jej veľkému zármutku.

Frantovo obrátenie

Do nemocnice na chirurgickú kliniku ho priviezli v roku 1945 vo veľmi ťažkom stave. Mal pľúcnu tuberkulózu a hnisavý zápal pľúcnic na tuberkulóznom pozadí. Ležal na klinike tri mesiace. V tom čase sa trikrát hlásil ku spovedi a ku sv. prijímaniu. Stav jeho zdravia sa počas tretieho mesiaca deň čo deň zhoršoval. Dňa 31. októbra 1945 o 15.00 hodine, keď sme ustielali lôžko a upravovali polohu chorého, začal silno krváčať z pľúc. Lôžko i podlaha boli zaliate krvou, tak aj ja a druhá sestra sme boli zakrvavené od hlavy až k nohám.

Lenže Franta s životom neskončil. Začal kričať, že vidí satanov a otvorené peklo, kam ho chcú vtiahnuť s pomocou rôznych nástrojov. Jeho dušu páliili spáchané zločiny. Teraz ich hlasito priznával a zúfalo volal: „Kňaza!!!“ a zaštiloval sa nami, sestrami, držal sa nás oboma rukami pred útokmi zlých duchov. Skrčil nohy pod seba a zmietal sa v strašnom zdesení. Povzbudenie k dôvere v Božie milosrdenstvo a navrhované úkony dokonalej lútosti umierajúceho neuspokojovali. Situácia sa stávala neznesiteľnou. Násť v tom čase v areáli nemocnice kňaza by sa rovnalo zázraku, kaplán býval vo farnosti sv. Antona, asi kilometer od kliniky.

Prosím teda Frantu, aby ma pustil, že pôjdem kňaza hľadať, ale on na to: „Nepustím, ináč ma zoberú satani!“ Podávam Frantovi ruženec so slovami: „Drž ho, on ťa tiež zachráni pred satan-

mi a mňa pust!“ Vyšla som utrápená na chodbu – a zázrak! Chodbou prichádza otec karmelitán s obedom pre chorého reholníka! Prosím ho, aby nechal tašku na chodbe a šiel na sálu udeliť rozhrešenie umierajúcemu, zároveň mu podal štólu a dal mu pomazanie chorých.

Keď kňaz vstúpil do miestnosti, peklo v tej chvíli zmizlo spolu so satanmi. Franta natiahol skrčené nohy a začal od začiatku litaniu svojich strašlivých zločinov, nezabúdajúc na svätokrádeže, čo už všetci prítomní na sále počuli po druhý raz. Kaplán žiada penitenta: „Tichšie, tichšie...“, ale Franta rozhodným hlasom odpovedá: „Žiadne ticho, na súde Božom celý svet bude vedieť, aké zločiny som spáchal!“ A naďalej sa zbavuje toho, čo znamenalo jeho najväčšie trápenie. Keď skončil a dostal rozhrešenie, celkom sa ukludnil, natiahol ruky, akoby niekomu na privítanie a z posledných síl vykrikoval: „Vďaka ti, Mária, ty si ma zachránila!“ A poloziac ruky na prsia skončil. (...)

Šesťhodinové spovedanie

S druhou sestrou sme dali do poriadku mŕtve telo, lôžko i podlahu, aby sa nikto nenakazil. My samé sme sa umyli, prezliekli a šli po svojich ďalších povinnostiach: sestra Cecília na sálu č. 10 a ja späť na sálu č. 5, kde okrem Frantu ležalo ešte osem ťažko chorých mužov. Aké bolo moje prekvapenie, keď som zbadala, že žiadny z mužov neležal na lôžku, ale všetci na zemi pod posteľami, hlavy zakryté poduškami a matracami! Dokonca aj chorý s nohou na tzv. výťahu, lebo mal koleno rozbité strelou a ťažkú ranu v stehne, ležal pod posteľou, uvoľnený z drôtov a zbavený záťaže nohy. Zbadala som jeho tvár – bol zmenený na nepoznanie: vlasy biele, oči pod stisnutými viečkami. Krčvite držal matrac na hlave a skrúšeným hlasom žiadal o kňaza, a to okamžite. Kňaza chceli aj všetci ostatní.

V tej chvíli som poslala sanitárku, aby na bráne hlavnej budovy na tabuľu zaznamenala prítomnosť kňaza na oddelení a sama som s pomocou sanitárky a kolegu z operačnej sály zdvihala pacientov a ukladala ich na lôžka. Všetci boli ostrasení a čakali na kňaza ako

topiaci sa na záchranné lano. Prišiel P. Woroniecki, kaplán, 15 minút po 17. hodine. Ja som mala službu na chodbe, aby nikto nerušil ani s večerou ani s vizitou. O 23.15 vyšiel kaplán na chodbu, bledý a zaliaty potom. Opýtal sa, čo sa dialo v tej sále – a ako bol dlhý, padol na zem. Uvideli to dve Rusky, čo mali nočnú službu a pribehli mu na pomoc. Položili sme ho na nemocničný vozík, kým prišiel k sebe. Na faru potom kňaza odprevadili dvaja vrátnici.

V sále č. 5 len samý vzruch. Pacienti nechceli ani počuť o večeri. Prosili, aby som im pomohla pokánie a ďakovať spolu s nimi, že ešte žijú, že ich satan neodtiahol do pekla, ktoré videli na sále. Celú noc som s nimi strávila na modlitbách a na príprave k svätému prijímaniu.

Ráno, keď uvideli kňaza s Pánom Ježišom, plakali nahlas ako deti. Aké milé museli byť tie slzy Spasiteľovi, že jeho milosť dosiahla tak veľké víťazstvo! Raňajky nechceli, ale v plači ďakovali za včerašný prežitý deň. Urobila som, čo bolo potrebné na tej sále a ponáhľala som sa pripraviť celé oddelenie na lekársku vizitu o ôsmej ráno.

Lekárska vizita

Keď lekárska vizita prešla sálou č. 5, profesor zvrátil obočie, prešiel očami celú sálu a po ňom tak urobili i ostatní lekári. Po chvíli mlčanlivého skúmania pacientov mi hovorí rozhnevaným hlasom: „Sestra Anna! Tolkokrát som žiadala, aby ste mi všetky zmeny, aké robíte na oddelení, hlásili pred vizitou!“ Ja na to: „Nerozumiem, pán profesor, o čo ide...“ – „Ako to,“ hovorí profesor, „celú sálu zmeniť a nikomu nič neohlásiť?!“ Odpovedám: „Pán profesor, ani jeden pacient nie je iný, než tí, čo boli včera a predtým, všetci tí istí.“ Profesor: „Nepoznávam ani jedného pacienta!“ Pomocník dr. Liebhart mi šepká do ucha po poľsky: „Sestra Anna, nerobte z profesora blázna, predsa ani jeden pacient nie je ten istý. Odkiaľ ste vzali osem pacientov bez vedomia lekára?“ Dokladmi s diagnózami a meraním teploty a tiež železnými súčiastkami „výťahu“ som všetkých presvedčila o pravdivosti svojich slov.

Profesor sa opýtal, čo je príčinou toho, že sú všetci tak zmenení a že majú všetci biele vlasy. Povedala som, že v súvislosti s Frantovou smrťou sa na

sále odohrala nejaká pekelná scéna, ktorá nimi všetkými otriasla, ale ich i obrátila, preto sú zrejme takí iní. Lekári bez slov obišli celú sálu a na chodbe ma nútili, aby som opísala, čo sa stalo. Veľmi skrátene som vyrozprávala čo sa dialo, i to, že sa v neočakávanom čase objavil kňaz a že po vyznaní hriechov a rozhrešení Franta hneď zomrel. Na to profesor Karavanov: „Hľa, to je jeden z dôkazov, že Boh je a že človek má nesmrtnú dušu.“

Po víťaze a operáciách sa ku mne hlásili traja lekári – dvaja Poliaci a jeden Ukrajinec – s zbierkou o modlitebné knižky a o zástup na druhý deň v ranajších činnostiach, nakoľko by sa mohli oneskoriť, lebo pôjdu na spoveď a na sväté prijímanie, čo neboli od maturity. Na druhý deň, keď prišli do práce, boli vzrušení a premenení, podobne ako pacienti. Ružence a zázrač-

né medailky prijali s radosťou.

Čo prežívali pacienti

Toho dňa popoludní som mala chvíľku času na rozhovor s chorými o včerajších zážitkoch. Všetci sa priznávali, že mali dôvody ocitnúť sa v pekle a že len zázrakom tam neboli odvlečení. Priznali sa, že sa celé roky nespovedali, jeden dokonca 40 rokov.

Najstarší pacient, bez nohy (odtrhutej granátom) plakal od radosti, že včera neprepadol peklu, pretože si to veľmi zaslúžil. Po svätom prijímaní sa bezprestania modlil o smrť, aby už nikdy viac Pána Boha neurazil, ale aby ho mal v srdci ako dnes. Modlitba starého muža bola zrejme Pánu Bohu milá a bola vyslyšaná – večer toho dňa usnul naveky bez akejkoľvek agónie. Ďalší pacienti, vidiac zomrelého starca, s plačom volali, že aj oni chcú dnes umrieť.

Až pripomenutie povinnosti pokánia a nápravy zlého života sálu upokojilo.

Pýtala som sa pacientov, ako vyzeral satan. Zakryli si tváre rukami a jeden z nich, inžinier, hovoril, že to nie je možné opísať. Inteligenciou prevyšuje satan všetkých učencov na svete, ale jeho vzhľad je tak strašný, že lepšie je znášať všetky tortúry na zemi, než upadnúť do jeho moci. To, ako ľudia diabla maľujú, sú len žartíky.

Ešte spomeniem, že Frantovu spoveď vypočul karmelitán, vysvätený na kňaza v tom mesiaci. Prišiel do Lvova po štúdiách. Do nemocnice s obedom bol vyslaný už o 12-tej, ale nemohol trafiť. Prišiel až vtedy, keď Franta volal: „Kňaza!!!“, teda okolo 15-tej. Zrejme Presväta Matka tak viedla jeho kroky.

(sestra Anna Grzybowskiá, zapísala sr. M. Dorota Trybulová CR)

„Napíšem Ti o zázraku, ktorý sa tu udial.“

(Úryvky z listu, napísaného v auguste 1920, jedného poľského vojaka, ktorý sa účastnil poľsko-boľševickej bitky o Varšavu.)

Milovaná Stašenka!

Tolko práce sme mali s tými boľševikmi! Hnali sme ich vo dne v noci. Dostal som menší zásah a veliteľ rozkázal, aby ma odviezli do nemocnice, pretože sme kúsok od Varšavy. Napíšem Ti o zázraku, ktorý sa tu stal.

Vo všetkých novinách sa teraz píše, že boľševici Varšavu nedobýli, lebo naši generáli tak dobre viedli vojsko, že červení museli prehrať. a ľudia zatiaľ rozprávajú, že nadržanom 15. augusta sa Matka Božia ukázala na nebi boľševikom a pekne ich prehnela! V nemocnici vo Varšave som hovoril s dvoma vojakmi, ktorí bojovali pri samej Wólke Radzimirskiej, a oni mi povedali, že to je pravda. Videli na vlastné oči, ako boľševici s očami vytreštenými od strachu utekali z bitevného poľa, lenže nohy nestraťili. A z bitevného poľa sa nedá len tak utiecť, pretože keď niekto utečie, hneď ako ho chytiť, stojí v tú ranu pred vojenským súdom a odsudzujú ho na zastrelenie. Musíš tiež vedieť, že u boľševikov sú tie tresty stokrát horšie než u nás, takže sa moji kamaráti, čo sme sa bavili v špitáli, strašne divili, že tí červení v takom poplachu utekali, keď to ich veliteľia videli. Až na druhý deň po bitke sa tí dvaja vojaci dozvedeli, že boľševici utekali, pretože na nebi uvideli Matku Božiu, ktorá viedla mohutnú armádu nebeského vojska, a že tá armáda sa na

nich hnala ako z vysokej hory. Poľské vojsko to nevidelo. Poliaci videli len nebo také, ako je vidieť pred úsvitom. Tí vojaci od Wólky hovorili, že Rusáci pomaly mazali preč a že sa dokonca zo strachu schovávali v psích búdach. Psi na nich štekali, rafali po nich, ale oni z tých búd nechceli vyliezť, a keď už vyliezli, tak na kolenách prosili gazdu, aby ich ukryl. Hovorili, že Matjer Božia (pretože tak po rusky volajú Matku Krista Pána) sa im ukázala na nebi a že oni predsa s ňou válčiť nemohli. Boľševici, ktorí sú sami nezabohovia, sa teraz presvedčili, že Boh musí existovať, keď Matka jeho Syna s nimi válčí zo samotného neba. Došlo im aj to, že s Bohom sa válčiť nedá a že aj keby ktovie ako chceli, tak nedokážu vyhrať. Povedal som to vtedy mojím kamarátom do Wólky, že možno sa teraz boľševici obrátia a až sa vrátia domov, budú rozprávať, že videli Ježišovu Matku na vlastné oči a že nie je pravda, čo boľševici vykladajú, že Boh nejestvuje. Predsa toľko boľševikov nemôže klamať.

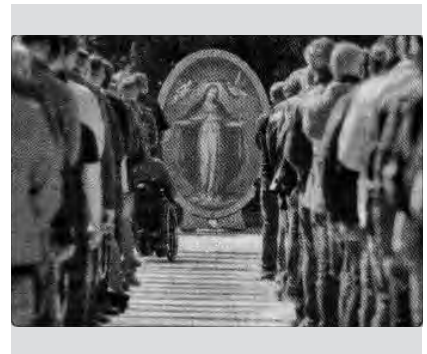
Povedal som, že zázrak pri Wólke bol potrebný, aby sa boľševické Rusko spamätalo a obrátilo. Moji kumpáni mi povedali, že to tak nebude, pretože tých boľševikov hneď odsúdia za útek z bitevného poľa. A keby aj neodsúdili, tak keď niektorý boľševik niečo povie o zjavení, tak za to ho isto hneď zastrelia, pretože nemôžu dovoliť, aby sa taká správa po Rusku rozniesla.

Keď si ma doktor predvolal, spýtal som sa aj jeho, či počul o zázraku. Povedal, že počul a že v špitáli majú jedného takeého boľševika, čo pred znamením na nebi ute-

kal, a ako tak preskakoval plot, že si obidve nohy polámal. Doktor povedal, že ten boľševik sa do Ruska už nevráti, lebo vracat sa nemá prečo. Jedine ak pre smrť. Nič nerozumiem z tej boľševickej politiky. Ako môžu zabíjať za to, že človek hovorí pravdu? Ten zázrak sa stal na licheňské hody! Pred bitkou tu boli kostoly plné ľudí. Celé hodiny sa modlili ružence, slúžili tam omše. V kaplnkách sa modlili Zdravasy. V dedinách ľudia v chalupách kľačali pred obrazmi Matky Božej Čenstochovskej. Ležali do križa rozpažení. A hovoria, že v celom Poľsku tak bolo. A zázrak vyprosili... tvoj Józek

(Z „Milujte sa!“)

Žena odetá slnkom

V prvej kapitole Biblie sa píše: „A Boh urobil dvoje veľkých svetiel: väčšie, aby vládlo nad dňom, a menšie, aby vládlo nad nocou, a aj hviezdy. Umiestnil ich na nebeskej oblohe, aby osvetľovali zem a aby vládli nad dňom a nad nocou, a oddeľovali svetlo od tmy.“ (Gn 1,16-17)

Zem je guľatá a Boh to vymyslel geniálne. Keď na jednej strane svieti slnko, na druhú stranu poglobule sa jeho svetlo dostane pomocou zrkadla, ktorým je mesiac. Nie je tam úplná tma. Takže aj v noci svieti svetlo slnka.

Je to nádherný predobraz Panny Márie. Kristus je Slnko, ktoré svieti cez deň a Mária je Mesiac, ktorý odráža svetlo slnka v noci. V období temna a tmavej noci nám teda svieti Máriino svetlo, ktoré je odrazom Kristovho svetla. V tmavej noci svietia aj hviezdy. A tu sa nám ukazuje krásny obraz. **„Žena odetá slnkom... a na jej hlave veniec z dvanástich hviezd.“** (porov. Zj.12,1)

V „modrej knihe“ čítame:

„Som krásna ako luna, ktorá žiari svetlom odrazeným od Slnka, lebo moja krásna je krásou Najsvätejšej Trojice, ktorá ma zahaluje, je plnosťou milosti Božej, ktorá ma premieňa, je jeho božskou svätosťou, ktorá ma prikrýva.“ (8. 9. 1990)

Keby nebolo mesiaca a hviezd, na druhej strane poglobule by vládla úplná tma. Je to aj duchovný obraz. Tam, kde nastala veľká temnota, Boh posielal Máriu. **„A svetlo vo tmách svieti a tmy ho neprijali.“** (Jn 1,5)

Tu sa dostávame do začiatku evanjelia svätého Jána: Keď sa Slovo stalo telom. Bolo to uprostred noci, keď vládla veľká tma. **„V tom istom kraji boli pastieri, ktorí v noci bdeli a strážili svoje stádo.“** (LK 2,8) Strážili ho, lebo bola tma a hrozilo stádu nebezpečie od dravých vlkov. Takto to bolo pri prvom príchode a takto je to aj teraz, keď sa blíži jeho druhý príchod. Tu je krásne načrtnuté Mariánske kňazské hnutie.

V „modrej knihe“ nájdeme:

„Koľko je dnes pastierov, čo neobraňujú stádo, ktoré im Ježiš zveril. Niektorí sa zahalujú do mlčania, keď majú hovoriť odvážne, aby hájili pravdu a odsudzovali bludy a hriechy. Tolerujú, aby nič nerisovali, dajú sa zviest' ku kompromisom, len aby udržali svoje výsady. Tak sa šíria bludy medzi dvojmyselnými formuláciami a v pokračujúcom vzdalovaní sa od Ježiša a od jeho evanjelia.“ (15. 9. 1982)

Toto hovorí prorok Ezechiel:

„Beda pastierom Izraela, ktorí pásli seba! Či nie stádo pásavajú pastieri? Mlieko ste pojedli, vlnou ste sa obliekli, vykrmené ste pozabíjali, no ovce ste nepásli. Slabé ste neposilňovali, choré ste neliečili, ranené ste neobviazali, rozprchnuté ste nezavrátili, ani stratené ste nehľadali, ale násilím a hrôzou ste panovali nad nimi. A rozprchli sa, pretože nebolo pastiera, stali sa pokrmom rozličnej polnej zveri, áno, rozprchli sa. Moje ovce blúdili po všetkých vrchoch a po všetkých vyvýšených kopcoch; rozohnané sú moje ovce po celom povrchu zeme a niet toho, kto by ich hľadal, niet toho, kto by šiel za nimi. Preto, pastieri, čujte slovo Pánovo: Ako žijem – hovorí Pán, Jahve -, pretože sa moje stádo stalo korisťou a moje ovce sa stali pokrmom všetkej polnej zveri, lebo nebolo pastiera; moji pastieri nehľadali moje ovce, pastieri pásli seba, nie však moje stádo: preto, pastieri, počujte slovo Pánovo: Toto hovorí Pán, Jahve: Hľa, prídem na pastierov, budem požadovať svoje ovce z ich ruky, urobím koniec ich pastierovaniu a pastieri nebudú viac pásť seba: vytrhnem svoje ovce z ich úst, nebudú im viac pokrmom. Lebo toto hovorí Pán, Jahve: Hľa, ja sám budem hľadať svoje ovce a navštívim ich. Ako si pastier navštívi stádo, keď je uprostred svojich roztratených oviec, tak navštívim svoje ovce a vyslobodím ich z každého miesta, na ktoré boli zahnané v oblačný a hmlistý deň.“ (Ez 34 2-12)

Mária v „modrej knihe“ dopĺňa:

„Príčinou veľkého rozšírenia bludov a tohto veľkého odpadu od viery sú neverní pastieri. Mlčia, keď majú hovoriť smelo, aby odsúdili blud a bránili pravdu. Nezasahujú, keď by mali odhaliť vlkov, ktorí – zahalení do ovčej kože – sa vkradli do Kristovho ovčince. Sú nemými psami, ktorí nechajú roztrhať svoje stádo. Vy však musíte hovoriť energicky a smelo, odsúdiť blud a šíriť len pravdu. Prišla hodina vášho verejného a smelého svedectva.“ (8. 9. 1985)

Toto je úloha kňazov Mariánskeho kňazského hnutia. Sú to pastieri, ktorí bdejú a strážia svoje stáda, pretože na svet sa znesla tmavá noc. Ich úlohou je chrániť Božie stádo pred dravými vlkmi dnešnej doby.

O jeho prvom príchode sa ako prví dozvedeli jednoduchí pastieri. Oni potom išli a povedali to všetkým ľuďom. Boh si takto pripravuje a používa kňazov tohto hnutia a zjavuje im to, čo bo-

lo zjavené pastierom pri jeho prvom príchode. Títo pastieri sú hviezdy okolo Márie. Panna Mária vysvetľuje:

„Dvanásť hviezd znamená tiež dvanásť apoštolov, základ, na ktorom Kristus založil svoju Cirkev. Často som bola s nimi, aby som ich povzbudila k nasledovaniu a viere v Ježiša počas troch rokov jeho verejného poslania. Namiesto nich spolu s Jánom, som stála pod krížom v okamihu ukrižovania, agónie a smrti môjho syna Ježiša. S nimi som sa delila o radosť z jeho zmŕtvychvstania, s nimi, pohruženými v modlitbe, som bola účastná slávneho okamihu Turíc. Počas svojho pozemského života som zostala pri nich svojou modlitbou a materskou prítomnosťou, aby som im pomáhala, formovala ich, dodávala im odvahy a pobádala ich piť kalich, ktorý im pripravil nebeský Otec. Som tak Matkou a Kráľovnou apoštolov, ktorí tvoria okolo mojej hlavy dvanásť jasných hviezd mojej materskej kráľovskej dôstojnosti. Som Matkou a Kráľovnou celej Cirkvi.“

Dvanásť hviezd znamená tiež novú skutočnosť: Apokalypsa ma vidí ako veľké znamenie na nebi: Žena odetá slnkom, víťaziaca nad drakom a jeho mocným vojskom zla. Hviezdy okolo mojej hlavy teda označujú tých, ktorí sa zasväcujú môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, patria k môjmu víťaznému šiku a nechajú sa mnou viesť, aby bojovali tento boj a nakoniec dosiahli naše najväčšie víťazstvo. Tak všetky moje milované deti, zasvätené môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, povolané byť dnes apoštolmi posledných čias, sú najjasnejšími hviezdami v mojej kráľovskej korunke.

Dvanásť hviezd, ktoré tvoria jasnú korunu mojej materskej kráľovskej dôstojnosti, pozostáva z kmeňov Izraela, z apoštolov a z apoštolov týchto vašich posledných čias. Na sviatok môjho Nepoškvrneného Počatia vás teda všetkých volám, aby ste tvorili časť mojej koruny a stali sa žiarivými hviezdami, ktoré rozlievajú do všetkých častí sveta milosť, svätosť, krásu a slávu vašej Nebeskej Matky.“ (8. 12. 1989)

K tomuto sme povolaní všetci, ktorí patríme do Mariánskeho kňazského hnutia. Všetci, ktorých si Mária vyvolila za apoštolov posledných čias... aby oddeľovali svetlo od tmy. (porov Gn1,17) *Rastislav Palovič*

(Autor tohto článku je autorom aj článku „Prečo nie sobota“ v predchádzajúcom čísle MD 4/22 na str. 28. Jeho meno pri úprave sadzby vypadlo. Za chybu sa ospravedľujeme.)

Tlačová správa k 25. februáru 2023
k občianskej iniciatíve veriacich Slovenska
z 25. marca 2022.

Výzva dedičov Sviečkovej manifestácie – Bratislavského veľkého piatku do vlastných radov veriacich, ale i ku všetkým ľuďom dobrej vôle na Slovensku:

– V TOMTO ROKU do budúceho výročia nastúpiť
na cestu hľadania a vyprosovania si Božieho daru
divotvornej viery.

Aby tak, ako sme sa postavili proti komunizmu a videli sme jeho zázračný pád, sme sa vedeli postaviť aj proti každému zlu tejto doby.

Dnes je 25. február, deň zvaný „Vítazný február“, ktorý bol dňom nástupu komunizmu u nás. Bol oslavovaný básňami typu: „Kto zaváhal, musel z cesty, kto spriečil sa, musel padnúť, prúdy života prerazili a nesú spravodlivosť, nesú krajšiu budúcnosť.“ – A potom tých, čo utekali z tejto spravodlivosti a krajšej budúcnosti, strieľali na hraniciach...

Komunizmus nebol nejaký ľudský nepodarok, bol to diabolský útok proti Bohu. Vieme to z toho, že bol ako taký predpovedaný vo Fatime, ako vrchol ľadovca celkového diabolského útoku poslednej veľkej skúšky ľudských dejín pred konečným zúčtovaním, kto na svete vyhrá, či Boh alebo jeho protivník, diabol.

Ale ako to, veď mnohí hovoria, že za komunizmu bolo lepšie. – Áno, mlieko bolo za dve koruny, v istom zmysle to bolo práve to diabolské: „Všetko ti dám, keď sa mi budeš klaňať!“ Za to lacné mlieko radšej budeme podpisovať pred nástupom na štúdium, že sme „vyrovnaní s náboženstvom“? Radšej budeme deti dávať krstiť v inom okrese a potom sa ich báť vychovávať vo viere, aby nás v detskej prostorečnosti neprezradili? A napriek lacnému mlieku budeme ako chudobní príbuzní boľavým okom pozeráť, ak niekto dostane občas z Ameriky alebo z Nemecka balíček.

Za komunizmu bolo ale naozaj lepšie po tej stránke, že ľudia boli lepší ako teraz. A to naozaj, nebola taká dravosť, bezohľadnosť a kriminalita ako dnes. – Lenže v duchovnej oblasti platí určitá zotrvačnosť. Za komunizmu boli ľudia ešte ovplyvnení kresťanstvom, v ktorom vyrastali a ktoré aj spoločensky prežívali. A to, čo je teraz, je už duchovný dôsledok komunistickej ateizácie. Do toho ešte prišiel vplyv kapitalistického praktického ateizmu a ľudské duchovno sa stalo neriadenou strelou, prevracajú sa hodnoty – dobro sa nazýva zlom a zlo dobrom a hodnotou pre roztopašný život. Nastala doba duchovného úpadku a v ňom aj „všetko stvorenstvo bolestne

vzdychá“. Znečistená planéta, uhlíkové a metánové stopy vo vzduchu, moria plné plastov a mikroplastov, zem plná skládok, potraviny z vody i zo zeme kontaminované... Bez zatiahnutia bŕzd to nepôjde, bez svedomitosti každého z nás to nepôjde, bez zmeny duchovna to nepôjde, bez návratu k Bohu to nepôjde...

Pred nami je už cieľový 25. marec 2023, pre ktorý si už rok vyprosujeme Boží dar viery, tej divotvornej viery, ktorá hory prenáša, ktorú Ježiš Kristus prisľúbil tým, čo ju hľadajú a o ňu prosia. O túto vieru bol Ježiš ustarostený, či ju na zemi nájde, keď ju príde hľadať. Bez nej sa tento rozbabraný svet nedá do poriadku. Bez toho, aby ju tu našiel, bez „zjavenia sa synov Božích“, nemôže nastať víťazstvo dobra, víťazstvo Boha na tejto zemi.

A zdá sa, že už ju aj prišiel hľadať. Ako ináč by sa to mohlo udiť, než tak, ako sa to stalo nedávno: Celosvetový šok koronavírusu – vyspelý i rozvojový svet zachvátila pandémia a všetok život – ekonomický i spoločenský, sa zastavil. To bola situácia, keby na svete takáto viera bola, mala sa prejavíť. Vtedy mala Cirkev túto veru prejavíť, namiesto toho sa správala len tak, ako neveriaci svet, tiež hľadala pomoc len v ľudských prostriedkoch, v poslušnosti ľudským riešeniam.

Keď sme si my tu na Slovensku uvedomili toto chýbanie viery, a začali sme sa mobilizovať na jej vyprosenie, z jedného dňa na druhý – ale doslova – sa táto situácia skončila, akoby „stačilo, len o toto išlo“ a tak z rôznych končín Slovenska sa odpoveďou na našu „Výzvu“ ozýval názor: „Asi nepôjde len o Covid!“ – Teda že túto vieru asi nepotrebujeme len proti Covidu. A dostali sme svetlo, že nie vieru sme potrebovali pre Covid ale Covid sme potrebovali pre vieru – aby sme zistili, že nám chýba a teda ju hľadali a vyprosovali.

Pred nami je 25. marec – 25. február verzus 25. marec – Vítazný február verzus **Vítazný marec**. Útok zla, predpovedaný vo Fatime mal navrch, kým nebola splnená podmienka proti nemu: Zasvätenie sveta Nepoškvrnenému Srdcu Márie. Tá bola splnená 25. marca 1984 – to bol deň „obratu vojny“, odvtedy začalo víťazstvo Boha na tejto zemi, ktorého vedením Boh poveril Máriu. A 25. marca v Mariánskom roku 1988 bol porazený komunizmus. Napokon 25. marca vlni sa uskutočnilo aj dosiaľ nedostatočné zasvätenie Ruska. Už je splnené všetko, čo doteraz malo byť splnené a všetko sa to stalo 25. marca. Či nemôžeme očakávať, že 25. marca sa stane aj to ostatné, čo ešte je potrebné pre konečné víťazstvo?

Podme aj 25. januára a februára von, nech je akákoľvek zima, aby sme už mali v našich mestách a dedinách svoje premodlené miesto, ktoré zaujmeme aj **25. marca tohto cieľového roku našich modlitieb** aj pred očami tohto sveta na svedectvo všetkým. – Na svedectvo, že „večeradlo modlitieb s Máriou“ je určené na konečné víťazstvo dobra na tejto zemi cez triumf Nepoškvrneného Srdca Márie.

Tento rok sa ešte stále zvlášť vytrvalo modlime vo večeradle s Ježišovou Matkou Máriou o dar divotvornej viery, akú Ježiš prisľúbil tým, čo o ňu prosia.

Tlačová správa k 25. marcu 2023
k občianskej iniciatíve veriacich Slovenska
z 25. marca 2022.

Výzva dedičov Sviečkovej manifestácie – Bratislavského veľkého piatku do vlastných radov veriacich, ale i ku všetkým ľuďom dobrej vôle na Slovensku:

– V TOMTO ROKU do budúceho výročia, teda do
dnes, nastúpiť na cestu hľadania a vyprosovania si
Božieho daru divotvornej viery.

Aby tak, ako sme sa postavili proti komunizmu a videli sme jeho zázračný pád, sme sa vedeli postaviť aj proti každému zlu tejto doby.

Je pred nami 25. marec 2023, cieľový čas „Výzvy dedičov Bratislavského veľkého piatku“. Národ ju však neprijal, veď sa ju ani nemal ako dozvedieť. Ani v Cirkvi nebola povšimnutá. Zostalo len Máriino „malé stádo“. Zrejme to naša nebeská Matka a Veliteľka tak chcela a aj s ním si vystačí.

A my, „malé stádo“ sme si tú divotornú vieru vyprosili? – Keby sme pochybovali, neverili by sme Ježišovi, ktorý povedal: „Proste a dostanete.“ Teda áno.

To však zaväzuje: Ako ju správne používať a nie zneužívať. Tomu nás učí sám Ježiš v evanjeliu. Keď mal začať svoje verejné účinkovanie a konať divy na svedectvo, že prišiel od Boha, diabol ho nahovára, ako by sa to jemu páčilo. A Ježiš vie, že naopak: Nie aby premenil kamene na chleby a nasýtil sa, ale na svedectvo ľuďom o moci Božej. Nie zhodiť sa z chrámovej hradby a ohúriť ľud, aby ho oslavovali, ale v tichosti, aby ho počúvali. Nie ovládnuť ich strachom z jeho moci, ale službou a láskou ich získavať. A o to všetko sa Ježiš tak dôsledne snažil.

A prišiel deň prvého zázraku v Káne. Dochádza víno. Mária to zbadá skôr ako mnohí iní, chce pomôcť. No nebeží za predajcami, ale za Ježišom, ktorý víno nemá, teda žiada o zázrak. Hoci to doteraz nerobil, ona vie, že sa dnes má stať, zrejme jej to Ježiš povedal, že ide plniť svoju mesiášsku úlohu. Aj o jej úlohe jej asi povedal, že ona je tá Žena, o ktorej Boh hovoril v raji, ktorú ustanovil proti pekelnému hadovi.

Mária hovorí Ježišovi: „Nemajú vína!“ Ježiš jej odpovie: „Čo je mňa a teba, Žena, do toho!“ – Teda: Čo je mňa, Mesiáša a teba, Ženu, ktorú Boh postavil proti pekelnému hadovi, do toho, že oni nemajú čo popíjať! My musíme na vec z inej strany pozerieť, zo strany potrieb Božieho kráľovstva. Nie len poslúžiť, ale vydať svedectvo! – Povedal jej tým vlastne to, čo aj nám všetkým: „Hľadajte najprv Božie kráľovstvo a ostatné vám bude pridané.“ – Teda aj tu na svadbe: My sa starajme o to,

aby to bolo svedectvo o Bohu a to víno im bude k tomu pridané.

A preto jej povedal: „Ešte neprišla moja hodina!“ Keby premenil vodu na víno priskoro, nik by si nevšimol, že sa udial zázrak, len by popíjali – ako keby premenil kamene na chlieb. Keby urobil zázrak prineskoro, že by sa už ľudia búrili a zrazu by im víno dal, to akoby sa zhodil z chrámovej hradby. Tá „správna hodina“ je dôležitá pre tichosť, s akou sa chýr o zázraku šíril, aby Ježiša potom hľadali a išli počúvať jeho učenie.

Toto všetko platí aj teraz pre nás: „Hľadajte najprv Božie kráľovstvo a ostatné vám bude pridané.“ A tiež: či už prišla naša hodina. Toho 25. marca uvidíme, či nám bude ukázaná príležitosť, že prišla naša hodina, že vyslyšanie by vyznelo naozaj ako svedectvo o Bohu. Ak áno, s vierou poprosíme. Ak nič také neuvidíme, budeme sa aj naďalej na tom mieste a v ten deň modliť vo večeradle s Máriou, až kým spoznáme, že prišla „naša hodina“. – Spomeňme si na sv. Moniku, ktorá sa 18 rokov modlila za obrátenie svojho syna. Keby sa bol obrátil po roku, nik by dnes nevedel o jej synovi. Ale že sa musela 18 rokov modliť, tak vymodlila Cirkvi veľikána viery, svätého Augustína. – A my sa predsa modlíme za niečo veľmi veľké pre svet...

V jednom sa však určite nepomýlime, o čo máme s vierou aj teraz prosiť: **O príchod Božieho kráľovstva.** Ktovie, možno práve to Boh potrebuje, aby niekto zo sveta o toto s divotornou vierou prosil, aby mohol svojmu protivníkovi povedať: Vidiš, ich prarodičia si zvolili teba, ale ich potomkovia si s vierou volia mňa. A ich prosba s vierou mňa zaväzuje.

Prosme teda s vierou, ktorú sme si vyprosili, o príchod Božieho kráľovstva, ako nás to naučil náš Pán, Ježiš Kristus:

„Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno tvoje, príď kráľovstvo tvoje, buď vôľa tvoja, ako v nebi, tak i na zemi!“

Sláva Otcu, i Synu, i Duchu Svätému! Ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz, i vždycky, i na veky vekov! Amen.

25. marca 1988 - v Mariánskom roku

BRATISLAVSKÝ VEĽKÝ PIATOK

25. marec 2023

program v Bratislave

17.45 sprievod od Morového stípa na Rybnom námestí cez Hviezdoslavovo námestie ku kostolíku Notre Dame

18.00 pri pamätníku Večeradlo modlitby s Pannou Máriou za víťazstvo jej Nepoškvrneného Srdca vo svete.

Kto potrebujete, prineste si pútnickú stoličku a prídite do predu – modlitba ruženca ako doma u Mamy.

Niekoľko bude držať schránku s nápisom „Odkiaľ ste“, tam zástupcovia z miest Slovenska priebežne vkladajte kartičky (približne veľkosti kreditky) s názvom miest, odkiaľ ste prišli. Ak by to nevyšlo prečítať napríklad pre zlé počasie, tak to uverejníme v časopise.

Zosilnite ešte viac dovedy modlitby o dar viery, ktorá hory prenáša a o svetlo, aby sme videli, ak „prišla naša hodina“. A verme Ježišovi, dôverujeme Márii!

Do budúcnosti časom a miestom nášho verejného svedectva zostáva Večeradlo modlitby s Pannou Máriou 25. marca v Bratislave, ktoré sa takým už stalo, nie ako náš plán, ale vedenie zhora.

Na ostatných miestach Slovenska to ostáva na vedení našej nebeskej Veličelky, kde spôsobí, že sa budú cítiť ňou k tomu povolaniu pokračovať alebo sa aj ešte len pridať k 25-kám alebo fatimským 13-kam na verejných posvätných miestach svojich miest a obcí.

Alžbeta V.

Viera ako horčičné zrnko...

...viera, ktorá hory prenáša.

...to je viera, v ktorej necháme konať Boha cez nás – lebo konať divy môže len On.

V tejto dobe Fatimy, keď Boh Máriu poveril vybojovať jeho víťazstvo, Ona nás učí tejto viere. Lebo k tomu jej víťazstvu je potrebná naša divotvorná viera.

„Toto nie je jedno z mnohých hnutí, ale moje Hnutie, syn môj, nechaj teda konať mňa!“ (10. 2. 1974)

„...aby všetko, čo robíš, som robila ja tvojím prostredníctvom. Dnes je tak veľmi potrebné, aby konala Matka: a ja chcem konať tvojím prostredníctvom...“ (9. 7. 1973)

O tom je aj to tak ťažko pochopiteľné obmedzovanie našej ľudskej činnosti vo večeradlách. Ako a kde inde, ako vo večeradle, by sme sa tomu mali začať učiť, aby sme nechali konať ju...

(Milí čitatelia, podelite sa s nami i Vy o svedectvo, ako Mária, prítomná vo večeradle, konala vo Vašom živote pre svoje víťazstvo.)

A čo keď sa s vierou modlím za niečo, čo by Bohu skrížilo jeho lepší plán...

Nuž, keď mám naozaj vieru, potom musím veriť, že ma vyslyšal, ale ináč, a to určite lepšie. Ale keď vidí, že som s vierou na tom predsa len biedne, tak urobí zázrak, ale iný – taký, aby som to počula, keď mi to povie.

Pred Vianocami 1980 vyhlásili bohoslovci v bratislavskom seminári, vtedy celoslovenskom, dvojdnú hladovku proti zásahu štátnej moci do prípravy na kňazstvo. Štátni zúrili, lebo sa to dozvedelo aj zahraničie a sypali sa odtiaľ na nich protesty. Keďže nikto nevyzradil „organizátorov“, vylúčili zo štúdiá pre výstrahu jedenástich z nich. Každý doma sám, čas bežal, oni bez vyhliadky, boli naozaj zdeptaní. Získala som od rektora seminára ich adresy a s jednými známymi sme ich všetkých ponavštevovali. Potom som sa im 5 rokov venovala, organizovala im stretnutia konšpiračným spôsobom a tak štátni nevedeli zistiť, koho to majú, aj to rektorovi povedali, vidia ich už len na stanici z Bratislavy odchádzať. Chlapci rok čo rok dúfali, že budú prijatí, hľadali rôzne cestičky, no márne, im to nemienili štátni darovať, lebo zažili pre nich veľkú hanbu.

Chlapci trpeli. Aj tie ich stretnutia – sami ich iniciovali, ale aj na ne prísť ich asi bolelo. Aj individuálne som ich navštevovala, aj z toho niečo o sebe

navzájom vedeli, a aj ja som tak videla ich situáciu, bolo mi ich ľúto. Modliť som sa za nich a ponúkala obety a bolo mi ukázané až neuveriteľne, že sú prijímané. To ma utvrdilo, že Bohu na nich záleží a bola som ochotná dať za nich čokoľvek – za jedného kňaza to stojí zato, nie to za jedenástich.

Ale navštevovala som aj všetkých biskupov a ordinárov. Biskupi už len posledný dožívali, štát nedovolil nových vysvätiť – preto bol aj prvý bod požiadavky Sviečkového zhromaždenia veriacich, tzv. Bratislavského veľkého piatku, za menovanie katolíckych biskupov. Nebola biskupská konferencia, ale „Zbor ordinárov“, to boli kňazi, ktorí viedli agendu biskupského úradu, ale bez biskupských právomocí. Delili sa na „štátnych“ a „našich“. Štátnych by bol štát chcel vysvätiť, no pre Cirkev neboli vhodní. „Našich“ by bola Cirkev vysvätila, ale pre štát neboli vhodní. A udržiavali ich v izolácii, ani keď mali zasadanie, sa nemohli medzi sebou porozprávať, prvý ich tam už čakal niekto „štátny“. Bežne ich, ako aj kňazov, doma navštevovali (proti)cirkevní tajomníci a hustili do nich klebety na ostatných, aby ich rozdelili. Aj styk s veriacimi v tej atmosfére nedôvery bol biedny. „Štátnymi“ aj veriaci a „verní“ kňazi opovrhovali a tak aj sami tým poslúžili štátu.

Ja som ich začala navštevovať s tým, že som v kontakte s tými bohoslovcami a chcem im dosvedčiť, že sa chlapci držia povolania. Ale zároveň som chcela

aj ich povzbudiť, prejavíť im dôveru, hovoriť s nimi duchovne, dávala som im samizdaty a hovorila o mnohom, čo sa deje. Bolo to všetko silno premodlené. Aj som po čase mohla pozorovať dobrý účinok, trochu oživenie. Vydala som sa na cestu večer nočným vlakom spodom Slovenska a vrchom naspäť, trvalo mi to 4 dni, to už viac by som asi ani nevládala.

Raz pri takom okruhu po Slovensku, keď som už od Rožňavy prišla až na Spiš, otec ordinár („náš“) mi hovoril, že „štátny“ sa mu pochválil, čo mu po rokoch neprijali ani jedného bohoslovca: „Čo povieť na tých šesť prijatých tento rok?!“ A ordinár k tomu dodal, že aj oni potrebujú pocit, že niečo dobré urobili a túžia po pochvale. Teda že mu prejavil radosť, ale hneď dodal: „Ale ja mám ešte niečo.“ – „Viem, tých dvoch. No to sa musíte vy medzi sebou dohodnúť.“ To ani tak nemyslel, lebo to bolo práve to, čo nechceli, ale v nečakannej situácii to bolo jeho spontánne východisko. Ale otec ordinár na to myslí, že by jeho slovo mohol zobrať vážne a na základe neho tú vec otvoriť. Len čo keď by s tým aj vyšiel, sami ordinári to hneď zamietnu. A že ani nevie, kedy má byť Zbor ordinárov. – To som ja práve vedela, ordinár „štátny“ v Košiciach, aby reč nestála, mi povedal, že má byť šiesteho Zbor ordinárov. To je onedlho, niečo vyše týždňa! Tak som mu povedala, nech s tým určite vyjde a ja ešte dokončím cestu s touto vecou a znova obehnem to, čo mám už teraz za sebou a všetkých poprosím, aby sa k tomu pridali.

Tak – Banská Bystrica: ani áno, ani nie, teda som len prosila. Nitra: To sa neoplatí, toto oni nedovolia. Keď sa má s niečím vyjsť, tak s niečím takým, čo má nádej. Tak som len prosila, aby aspoň nebol proti, ale ak by mohol, aby sa predsa len aj pridali. Piešťany: On určite nemôže byť za to, lebo keď on je za niečo, tak oni naschvál proti. No aj tam som prosila, ako v Nitre. A hneď, čo som sa doma nadýchla, znova smer Rožňava, Košice, Prešov...

Nasledujúce dni boli jedna modlitba. Prosila som, síce nech je vôľa tvoja, ale keď si ich povolal, tak je to vôľa tvoja. Aké by to bolo povzbudenie pre celú Cirkev u nás, ako by oživil naši ordinári, keby zakúsili silu jednoty a prestali sa ich báť.

Deň pred Zborom ordinárov, bola to

nedeľa, bol plný kostol. Bola som na omši na Trnávke. Tak som sa modlila, že sa nebo mohlo roztopiť. Vychádzame pomaly v tlačnici von z kostola a ja som si tak, vedomá si svojej modlitby s vierou, z celej duše povedala: „Teraz už musia byť prijatí.“ Nepočujem nič a predsa počujem: „Nie!“ Ale ostala mi v ušiach znieť len moja otázka: „Prečo nie?!“ A na to zase nepočuteľná odpoveď: „Pýtaš málo, chcem dať viac!“ – „Pýtam málo, chce dať viac? Kto?“ Snažím sa tú jasne počutú odpoveď si premietnuť, ale je to tak, ako keby som vrátila nahrávku a je to vymazané. Nebol to hlas, nemal farbu, či bol mužský alebo ženský, nezníe v pamäti mojich uší, ako to býva pri niečom ušami počutom. Ale je mi jasné, že mi toto bolo povedané: „Pýtaš málo, chcem dať viac!“ Ale stopa toho mi v pamäti nezníe. Skôr mi ostala v pamäti len moja prekvapená otázka: „Pýtam málo, chce dať viac? Kto?“

Už mi bolo jasné, že od zajtrajšieho Zboru ordinárov nemám nič čakať. Ale čo mám ďalej robiť? Znamená to, že som na nesprávnej ceste? Celé je to zlé? Tak som prosila aspoň svetlo pre to, či mám pokračovať, alebo to znamená, že som sa pustila nesprávnym smerom. Ak mám pokračovať, tak aspoň nejaký náznak jednoty našich pastierov som žiadala...

Na druhý deň som stretla V.Ď. Rozprával mi, čo sa dialo na Zbore, čo sa prejednávalo, čo z toho vzišlo. Pýtam sa: „A čo tí bohoslovci?“ – „Niiiiič! Prosim ťa, s tým sa ani nedá počítať, to už oni vôbec neriešia!“ – Tak nič! Zrazu som bola ako oškľabané kura. Mám znamenie, že ani žiadnu jednotu to neprienieslo – teda že som bola na zlej ceste a som vo vzduchoprázdne. Päť rokov zabudnúť a chytiť sa niečoho iného, ale zatiaľ nič, len lapať dych a uvidí sa...

No potom asi o dva dni som stretla F.M., ktorý bol s chlapcami v kontakte. Ten hneď sám začal: „Predstavte si, čo sa stalo na Zbore ordinárov...“ – a s nadšením mi vykresľoval, ako sa biskupi a ordinári všetci ozvali za tých bohoslovcov. Ale všetci, ešte aj ten, čo jediný dal písomne, že ich nikdy nechce. Štátni len tak pozerali, čo sa to deje. Samozrejme, že to neprešlo, ale to, že sa všetci dokázali zjednotiť a ozvať! Niečo nevídané! – No a ja som dostala znamenie, že sa zjednotili. Tak koniec „dovolenky“ a znova sa zapriahnuť do

toho zabrzdeného vagóna a ťahať...

Ale to „slúbené viac“ ma ani nezaujímalo, aj som na to zabudla. Pokračovala som s bohoslovcami. Vždy predtým po nevydarenom stretnutí som ich navštevovala, znova niekto navrhol stretnutie, žiadala som termín a s tým som sa potom obracala na ostatných a takto ich „dávala dokopy“ ďalej. Stretla som sa s „modrou knihou“ v češtine – to by bolo pre nich! Preložila a samizdatovo rozmnožila, na najbližšom stretnutí sa stretli nad ňou. Bolo to konečne prvé vydarené stretnutie a už sa zdalo, že to začalo byť na dobrej ceste.

Medzitým, ešte v decembri 1984 bol termín diakonskej vysviacky. Vedela som, že na ňu všetci chlapci prídu. V predvečer vysviacky som sa za nich modlila, tak ako vždy, že pre nich všetko ponúkam, budem s nimi cez všetky ťažkosti, neopustím ich, kým len jeden zostane pri povolaní. Naraz som sa zháčila, veď ja som sa modlila celkom opačne, že ich obetujem, aj všetko, čo som za tie roky pre nich urobila, všetko zanechávam... Čo to hovorím, chcela som to napraviť a povedať správne, ale som cítila, že to tak malo byť. Tak som si to zopakovala, že ich opúšťam, všetko zanechávam a obetujem – aby som vedela, čo som to slúbila.

Na druhý deň som na diakonskú vysviacku išla, ale nie tak, ako by som bola išla inokedy, kde by som ich mohla stretnúť. Išla som „kanálami“, bolo už zotmené, zakrádala som sa popri múre dómu a tu zrazu oproti mne dvaja z nich, verbisti. Usmiali, že ma videli skôr, ako ja ich. Títo dvaja bývali vždy základom stretnutí, oni držali nad vodou ostatných. Oni boli istí, keby aj len jeden ďalší prišiel. Bavilo ich, ako ma prekvapili a ich čierne takmer uhrančivé oči, hrajúce bleskami v pouličnom osvetlení vyzerali, akoby sa mi škodoradostne vysmievali, keď mi hovorili, že mi chcú povedať, že oni už nebudú chodiť na stretnutia. No v ich očiach to bol len smiech cez slzy, odreagovaná bolesť, veď aj oni už mohli byť diakonmi. – Povedali, že oni už majú svoje spoločenstvo a sem chodili len kvôli ostatným. Ale teraz sa už ukázalo, že sa dali do poriadku, už to pôjde aj bez nich, lebo takto je toho na nich už veľa. Povedali: „Hovorili sme si, že budete z toho zničená.“ Ale ja som onemela

nie tým, ako oni mysleli, ale údivom, ako sa to zhodovalo s mojou včerajšou modlitbou. To som im však nepovedala.

Nasledoval termín ich stretnutia 23. januára 1985 na Kysuciach. Nachystala a nabalila som proviant do koľčkovej tašky a išla. Išla som napriek tým signálom o skončení. Nemôžem sa predsa na také niečo naisto spoliehať, veď také niečo mohlo prísť aj z nesprávnej strany. Bola som ochotná ich obetovať, ale aj ochotná im ďalej slúžiť, ak by sa to tak ukázalo. No na to stretnutie neprišiel ani jeden.

Predtým by bolo nasledovalo znova ich navštevovať, niekto by navrhol termín, všetkým ho oznámiť, pripraviť miesto a čakať. No po tej mojej „opačnej modlitbe“ som to už neurobila a odvtedy sa žiadny už neozval.

Ani nie o mesiac po tom nevydarenom stretnutí na Kysuciach 23. januára, už bol pripravený termín prvého celoslovenského večeradla MKH na

15. februára 1985. Oba tieto termíny sa pripravovali naraz. Bola som navštíviť bohoslovcov, čo boli na vojne – dali ich čo najďalej z domu – od Prahy na všetky strany, Bory, Podbořany, Svítavy. V Prahe som sa stretla aj s tajným kňazom, od koho bola česká „modrá kniha“. Povedal mi, že hovoril s Vladom Juklom, keď sa to na Slovensku tak ujalo, že je už vytlačená, mohlo by sa urobiť stretnutie – večeradlo. Povedala som, tak potom nech dá nejaké termíny, z ktorých si Jukl vyberie. Vybral si ten 15. február, my že pripravíme miesto – na novopostavenej chatke pri jazere, ktorú ešte eštbáci nestihli zaregistrovať a on zabezpečí kňazov. Lenže Juklovi zomierala mamička a tak sa k tomu ani nedostal. Ten kňaz z Prahy začal mať strach, že my sme to určite nedostatočne utajili a príde tam razia – radšej neprišiel. A tak sa tam zišlo len niekoľko kňazov, ktorých sme my ku tomu prizvali ako takých vedľajších. Bola strašná snehová kalamiť, a viacerí neprišli, uviazli, museli

sa vrátiť. Bolo ich len šesť, medzi nimi otec Amantius zo Spiša, ešte ako diakon, bol vtedy doma zo seminára na diakonskej praxi a tak mohol prísť. Takto skromne, akoby na okraji, akoby zo zvyškov, ako niečo nedôjdené – nedôchodča, sa začalo prvé celoslovenské večeradlo Mariánskeho kňazského hnutia na Slovensku.

Až oveľa neskôr som si spomenula na to „Pýtaš málo, chcem dať viac!“ Z obety tých stotočných bohoslovcov, ktorí chránili prípravu ku kňazstvu pred skazou, prišla taká účinná pomoc pre kňazov. Ich kňazstvo padlo do zeme, aby prinieslo úrodu – Mariánske kňazské hnutie, Máriin víťazný oddiel.

S vierou som prosila o ich prijatie späť do seminára. To však bolo málo oproti tomu, čo Boh chcel dať, preto ma zdanlivo nevyslyšal. No ak by som mala vieru, bolo by mi jasné, že to nie je možné, aby ma nevyslyšal – vyslyšal, ale ináč. No moja viera na to asi nestačila, tak mi to musel sám „polopate“ povedať. A.V.

Problém:

„Včera som si vypočula zaujímavé vnímanie 25-ky, že je to Tvoja iniciatíva.“ E.S.

Nuž, áno, navonok to tak môže vyzeráť. Lenže Mária nás v „modrej knihe“ pripravuje na to, že nás povedie, bude nám dávať svoje pokyny pre osobitné úlohy, ktoré máme plniť v jej boji o triumf jej Nepoškvrneného Srdca. Takže ak to Mária bude robiť, tak len tiež takto to môže navonok vyzeráť, len ako nejaká iniciatíva niekoho z nás.

A veru nie je to moja iniciatíva tie 25-ky. Ani by som si netrúfala. To Ján Pavol II. zvolil 25. marec 1984 na splnenie podmienky z Fatimy, keď v ten deň po dlhoročnom očakávaní napokon zasvätil svet Nepoškvrnenému Srdcu Márie a my sme mali možnosť vidieť, že to naozaj účinkovalo. A že práve v ten deň v Mariánskom roku 1988 sa veriaci postavili na obranu Cirkvi a viery proti komunizmu ako Dávid proti Goliášovi, a hneď na to komunizmus naozaj padol, to tiež nebola moja iniciatíva. A že sa máme každoročne na tom mieste a v ten deň modliť večeradlo s Pannou Máriou, s tým prišli z vtedajšieho petržalského večeradla. Ja verím, že týchto všetkých viedlo nebo, lebo sa ukázalo, že to malo zmysel a logiku. Nebo tu niečo dalo dokopy a ja som to len rozpoznala a prechýtila ako štafetu, ktorá tu už bežala a bolo treba, aby ju niekto kúsok ďalej posunul. A verím, že nekončí, že nebo ešte s týmto dňom a týmto miestom má svoje plány, ináč by nebolo začalo niečo tak viditeľne zmysluplné tu zviditeľňovať na Božiu slávu.

Len ma vôbec neteší, ak takéto vnímanie bolo z našich kruhov, že tí, čo ich Mária pripravovala, že majú čakať na jej pokyny k osobitným úlohám, aby jej poslúžili, neveria tomu, čo nám hovorí v „modrej knihe“, že nás takto povedie. – Ale jej Nepoškvrnené Srdce nakoniec aj tak zvíťazí! Alžbeta V.

A čo ďalej?

Ak aj by sme nevideli žiadne výsledky našich modlitieb za divotvornú vieru, nemalo by nás to viesť k rezignácii, ale naopak k udržaniu a znásobeniu modlitieb večeradla aj na verejných miestach 25. v mesiaci, ako aj 13. od mája do októbra. Ak cítime, že nás Mária volá, nenechajme sa odradiť malou účasťou ani prehliadaním a nezaujmom tých, čo ešte nepochopili. Lebo u Boha je tisíc rokov ako jeden deň a jeden deň ako tisíc rokov a žiadna modlitba sa nestratí. Ján V.

Z myšlienok Benedikta XVI.:

„Cirkev žije. A Cirkev je mladá. Nesie v sebe budúcnosť sveta a preto tiež každému jednotlivcovi ukazuje cestu do budúcnosti. Cirkev žije – vidíme to a cítime radosť, ktorú Vzkriesený svojmu ľudu prisľúbil. Cirkev žije – žije, pretože žije Kristus, pretože skutočne vstal zmŕtvych!“

„Cesty Pánove nie sú pohodlné, ale my sme predsa tiež neboli stvorení pre pohodlie, ale pre to, čo je veľké, čo je dobré.“

„Napokon... vám kladiem na srdce lásku k Matke nášho Pána. Urobte to ako svätý Ján, ktorý ju prijal vo svojom najhlbšom srdci. Dajte sa stále obnovovať jej materskou láskou. Učte sa od nej milovať Krista. Boh žehnaj vašu cestu!“

KATECHÉZA

Svätého Otca Františka

Prečo ísť v nedeľu na omšu

Prečo? – Nedelňé slávenie Eucharistie je stredom života Cirkvi (porovn. KKC 2177). My kresťania prichádzame v nedeľu na omšu, aby sme sa stretli so vzkrieseným Pánom, alebo lepšie povedané, aby sme umožnili Kristovi stretnúť nás, aby sme mohli počuť jeho slovo, živiť sa pri jeho stole a stávať sa tak súčasťou Cirkvi, teda jeho mystického Tela, žijúceho vo svete.

Tak tomu už od začiatku rozumeli Ježišovi učeníci, ktorí slávil eucharistické stretnutie s Pánom v deň, ktorý židia nazývali „prvým dňom v týždni“ a Rimania „dňom slnka“, pretože v ten deň Ježiš vstal z mŕtvych, ukázal sa učeníkom, zhováral sa s nimi a daroval im Ducha Svätého na odpustenie hriechov. Tiež veľké zoslanie Ducha Svätého na Turíce sa udialo v nedeľu, na päťdesiaty deň po Ježišovom zmŕtvychvstaní. Z týchto dôvodov je pre nás nedeľa svätým dňom, ktorý je posvätený slávením Eucharistie, živou prítomnosťou Pána medzi nami a pre nás. Omša je teda tým, čo vytvára kresťanskú nedeľu! Kresťanská nedeľa sa točí okolo omše. Čím by bola pre kresťana nedeľa, ak by v nej chýbalo stretnutie s Pánom?

Existujú kresťanské komunity, ktoré, žiaľ, nemôžu mať každú nedeľu omšu. Aj tie sú však povolané zhromaždiť sa v tento posvätný deň k modlitbe v Pánovom mene, počúvať Božie slovo a oživovať v sebe túžbu po Eucharistii.

V niektorých sekularizovaných spoločnostiach vymizol kresťanský význam nedele, presvietenej Eucharistiou. Škoda! V takých kontextoch je treba oživovať toto povedomie a znovu si osvojiť zmysel pre slávenie, význam kresťanskej radosti, farského spoločenstva solidarity a odpočinku duše i tela. Všetkým týmto hodnotám učí Eucharistia. v nedeľu čo nedeľu. Preto Druhý vatikánsky koncil zdôrazňuje, že „deň Pána je prvotný sviatočný deň, ktorý je treba predkladať zbožnosti veriacich a vstúpať do ich povedomia, aby sa stal i dňom radosti a pracovného pokoja.“

Počas prvých storočí nebol pracovný pokoj. Ten je špecifickým prínosom kresťanstva. Podľa biblickej tradície

Starého zákona odpočívajú ľudia v sobotu, kým v rímskej spoločnosti nebol počas týždňa stanovený jediný deň pokoja od otrockej práce. Kresťanský zmysel pre život Božích detí a nie otrokov, oživený Eucharistiou, spôsobil, že sa nedeľa – takmer všeobecne – stala dňom odpočinku. Bez Krista by nám bolo súdené žiť v područí každodennej únavy, starostí a obáv o zajtrajšok. Nedelňé stretnutie s Pánom nám dáva silu prežívať deň s dôverou a odvahou a s nádejou kráčať vpred. Preto my, kresťania, prichádzame v nedeľu na stretnutie s Pánom, ku sláveniu Eucharistie.

Eucharistické spoločenstvo s Ježišom, zmŕtvychvstalým a živým naveky, predznamenáva nedeľu, ktorá nebude mať konca a keď nebude už námahy a bolesti, ani smútku a slz, ale iba radosť z plného života s Pánom navždy. Aj o tomto blaženom spočinutí hovorí nedelňá omša. keď nás učí, aby sme sa v týždennom zhone odovzdávali do rúk nebeského Otca.

Čo môžeme odpovedať tomu, kto tvrdí, že chodiť na omšu, a to aj tú nedeľnú, nie je treba, pretože dôležité je žiť dobre a mať rád bližného? Je pravda, že kvalita kresťanského života sa meria schopnosťou mať rád, ako povedal Ježiš: „Podľa toho všetci poznajú, že ste mojimi učeníkmi, keď sa budete navzájom milovať.“ Ako by sme ale mohli praktizovať evanjelium, keby sme k tomu v nedeľu čo nedeľu nečerpali energiu z nevyčerpatelného zdroja Eucharistie? Neprichádzame na omšu, aby sme niečo dávali Bohu, ale aby sme od neho prijímali to, čo naozaj potrebujeme. Pripomína to modlitba Cirkvi, ktorá sa obracia k Bohu takto: „Ty nepotrebuješ našu chválu, ale zahrňáš nás svojou láskou, aby sme ti vzdávali vdaky; naše chvály neprispievajú k tvojej veľkosti, ale získavajú nám spásnu milosť.“ (preklad textu z talianskeho znenia misálu.)

Záverom: Prečo teda prichádzať v nedeľu na omšu? Nestačí odpoveď, že je to cirkevné prikázanie. Ono nám pomáha zabezpečiť túto hodnotu, ale samotné nestačí. My, kresťania, sa potrebujeme zúčastniť nedelnej omše, pretože jedine s Ježišovou milosťou, s jeho prítomnosťou žijúcou v nás a medzi nami môžeme uvádzať v skutok jeho prikázania a byť tak jeho vieryhodnými svedkami. (RV)

Z našej pošty

„Týmto listom Vám srdečne ďakujem za váš časopis, ktorý som s veľkým záujmom odoberal a celý vždy prečítal už 25 rokov. Váš časopis je veľmi užitočný v živote kresťana. Bol veľkým prínosom pre mňa pri posilnení viery v Pána Boha a duchovnej obnove. Veľmi mi pomohol v chorobe, ale aj pri uzdravovaní. Vždy som sa tešil na ďalšie číslo. Rád sa utiekam k Panne Márii v modlitbách a prostredníctvom nej aj najmä k Pánu Ježišovi Kristovi, čo mne i manželke vyprosuje veľa milostí, ale aj našim rodinám...“

Vladimír J. s manželkou“

Štyri razy do roka, ako vychádza náš časopis, sa slúži najsvätejšia obeta sv. omše za našich dobrodincov a pomocníkov, i za širitelov a účastníkov večeradiel.

MKH

Titulná strana

Sedembolestná Panna Mária, ktorá pod krížom sa svojím prebodnutým Srdcom pripojila ku Kristovej obete, sa práve vtedy stala Fatimskou Pannou Máriou. Tam získalo jej Nepoškvrnené Srdce tú silu, že nám ho mohla vo Fatime ponúknuť ako bezpečné útočisko a znamenie konečného víťazstvo Boha a tejto zemi. – Nebyť Sedembolestnej, nebolo by ani Fatimskej. To je naša Patrónka!

Zadná obálka

Večeradlá modlitby 25. dňa v každom mesiaci tohoto roku modlitieb za divotvornú vieru, ktorú Ježiš slúbil na zemi prísť hľadať.

Vonkajšia:

1-6 – V Bratislave pri pamätníku Sviečkovej manifestácie

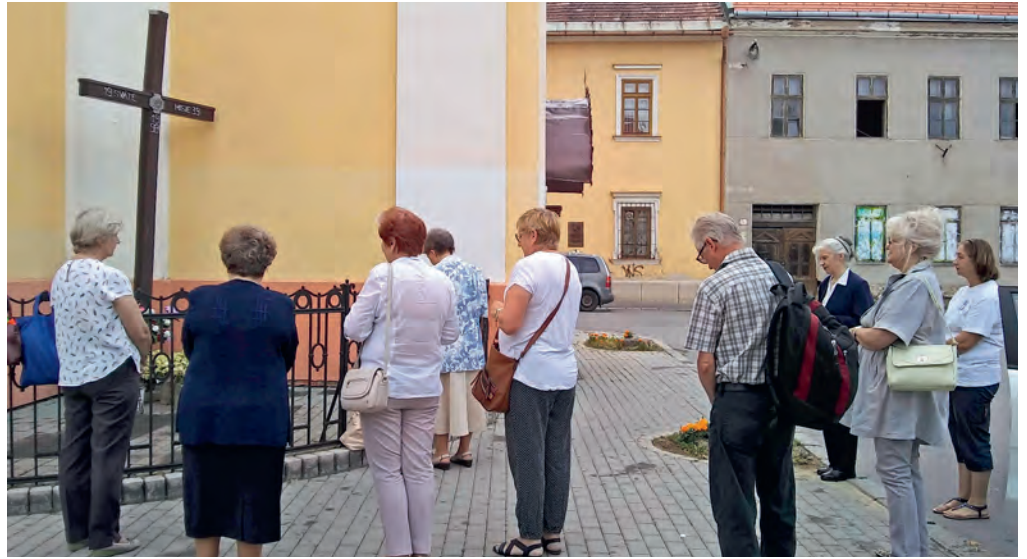
7 – V Kútoch sa to takto podarilo nafotiť

8 – Vo Vrútkach zase ako obrátený snímok iných večeradiel, v ktorých je Mária osobitným spôsobom prítomná, ale neviditeľná. Tu je naopak Mária viditeľná a ostatní účastníci sú neviditeľní.

Vnútorňa:

1-2 – V Prešove sa konajú tieto večeradlá v parčíku uprostred sídliska.

3-8 – V Lučenci pri kostole aj v altánku uprostred mestského parku.

Združenie Máriina doba
Jašíkova 20
821 03 Bratislava

Poštovné úverované
820.12 Bratislava 212

